

**УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:**

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Милена Васић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранио Димић, који ће на данашњем претресу мењати и адвоката Бранка Лукића, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић.**

**Приступио је и сведок МИЛАН ЦОЊАР.**

**Суд доноси**

### **РЕШЕЊЕ**

**Да се главни претрес ОДРЖИ.**

**Претрес је јаван.**

**Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 44 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите сведока.

### **НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА**

#### **САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА**

#### **СВЕДОК МИЛАН ЦОЊАР**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите сведока. Добар дан, господине Цоњар. Можете да седнете, само мало тај микрофон да спустите да бисмо Вас јасније чули. Седите, можете да седнете. Повуците доле тај микрофон да Вам буде ближе устима.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да ли је у реду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ваши лични подаци од оца Јураја, инжењер пољопривреде сте по занимању, адреса Вуковар, Петра Прерадовића 14, место рођења Ловас, 1963. годиште.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тако је.

*Са личним подацима као на знаиснику из истраге овог суда од 13.09.2007. године.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам рећи податке за оптужене, па ћете рећи, да ли сте са неким у сродтву или у завади – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ни у сродтву, ни у завади.

*Са оптуженима несродан, није у завади.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Пре него што кренете да дајете исказ, прочитаћете тај текст заклетве испред Вас и нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Изволите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

*Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против ових четрнаест лица које сам мало пре прочитала, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет поступка је догађај у месту Ловас октобар-новембар 1991. године и страдање ових цивила у том месту, па ћете испричати суду све што је Вама познато у

вези тих дешавања. Ви сте овде већ давали исказ пред нашим судом у истрази 13. септембра 2007. године, а давали сте изјаве пред истражитељима Хашког тужилаштва 09. фебруара 1996. године. Онда сте 19. маја 1996. године, имали сте један дан препознавање неко, нека кратка изјава, неке фотографије сте препознавали. Затим сте у Вуковару у Окружном суду 05. новембра 2003. године давали сте исказ. Да ли остајете при свим тим Вашим изјавама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте суду у вези свих тих дешавања шта се то дешавало, где сте Ви били, у време напада, пре тога, каква је ситуација била у Ловасу и све што Вам је познато у вези улоге оптужених којима се овде суди.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам од којег датума конкретно од којег периода да почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, крените ту, од октобра месеца, почетак октобра, шта се то дешавало, дан када је био тај напад и све оно што сте иначе раније већ причали пред судовима.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У то време, значи, овај, ситуација је већ била донекле напета. Онда смо имали већ ситуацију пре тога у Товарнику, значи, негде 20.09., 21.09. да је, овај, становништво из Товарника услед напада побегло у Ловас и било је, били су тамо данима смештени по кућама, по, код родбине, пријатеља и после су отишли према Илоку. Значи ситуација је била на неки начин, како бих рекао, депресивна. Ништа се није назирало, овај, да ће се то брзо завршити. Били смо одсечени на неки начин, према Вуковару се није могло ићи. Једини пут који је био отворен је био пут према Илоку, али из Илока се није могло ићи, само преко у Србију, значи ни то није био пут којим се могло на неки начин нормално живети. У самом селу практично се ништа није радило, ништа се није велико дешавало, живело се од данас до сутра. Сви су чекали нешто, а нико није знао шта се чека. Ја сам у то време боравио у Ловасу, пошто сам био незапослен, мислим нисам имао никога у кући, обзиром да су моји изашли пре, значи супруга, деца и супрузини родитељи. Ја сам био сам у кући и исто тако сам живео од данас до сутра, одржавајући кућу у којој сам живео, односно стан и кућу од жениних родитеља. И у том периоду, значи, после напада на Товарник и исељавања кућа из Товарника, дошао је наш ловаски кирбај који је на дан Светог Миховила, значи 29.09. и након тог дана су у размаку свако пар дана, уследили минобацачки напади на село, значи, негде 01.10., па 03.-ег, 01.-ог, 03.-ег, па тамо негде, мислим 05.-ог, 10.-ог. Пробаћу мало ми је грло упаљено. Значи уследили су напади, спорадични напади, пар детонација. У једном од тих напада је погођена црква, запалио се црквени торањ који је урушен. Неке куће су добиле, ја

сам имао прилику да чак идем на једну кућу да помогнем у санирању крова, све је то тако било, овај до 10.-ог. 10.-ог ујутру је уследио напад на село, значи нешто што до сада није било, мислим, све се заснивало на тим нападима извана, међутим, ово је био најконкретнији чин, до тада. Значи, ујутру у село је сам напад започео са минобацачким нападима из правца Товарника и овај, бомбардиран је, ја мислим, како бих рекао, удари су били на улици, у Томислављевој улици, значи улица у којој живе моји родитељи. Ја сам то јутро, овај, ишао у мој стан да обиђем, да нахраним живину и кренуо сам према родитељима у њихову кућу на крају улице. Успут сам, овај, нормално чуо пуцњеве са свих страна, експлозије бомби и овај, и у тој улици где сам неколико кућа оштећених директно погођених и од тих напада пројектила. Претпостављам да су то били минобацачки пројектили. Био сам у кући родитеља са братом, са његовом женом која је била пред породом и родитељима. Ту смо се у кући задржали све до тренутка док у суседној кући нисмо зачули гласове и који су код нашег суседа терали људе да изађу из подрума и рекли су да ће бацити бомбу у подрум ако нико не изађе, ако не изађу. Не знам да ли су изашли, међутим, бомбу су бацили и тог тренутка смо ја и брат кроз двориште, значи, с обзиром да нам је кућа негде под брдом, преко брда, напустили кућу и склонили се изван места, значи испод гробља у Ловасу. Значи, ту смо се скривали цело поподне и ноћ. Ја сам се ујутру вратио у кућу родитеља, имали смо нешто дека и хране и сутрадан смо се цели дан скривали у околини села, значи прекопута куће, обзиром да смо познавали тај терен где смо живели. Поподне смо успели контактирати са родитељима и речено нам је да су нас тражили и да је најбоље за нас да се вратимо, да се пријавимо, да нам се ништа неће десити. Ја и брат смо се ујутру вратили, пријавили, јавили смо се на прозивку ујутру у 8 сати испред дворишта механичке радионице у Ловасу и након тога смо упућени на рад по селу, значи оно што је требало радити – од сакупљања лешина, стоке угинуле, ствари и остало. И тако смо радили пар дана до 17.10. када су нас поподне скупили у 5 сати испред те радионице, утерали у двориште, претресли на улазу и малтретирали и оставили нас преко ноћи да целу ноћ седимо у дворишту на клупама окренути према трему радионице, значи према трему кухиње на којој је био постављен пушкомитраљез на вреће од гнојива као гнездо неко. Након проведене ноћи, значи ноћног малтретирања, психичког и физичког, ујутру смо, ујутру су извршили значи прозивање једне групе људи који су били одређени за као радни вод. Њих су издвојили из дворишта а ове који су остали, њих су опет прозивали по другом списку и тај списак који је излазио, пролазио је кроз један кордон батинаша који су их немилосрдно тукли шта су имали, чиме, са рукама, са ногама, са шипкама, са, не знам, пушком и тако даље. Нас који смо то

преживели, они су рекли да се скупимо у колону и да ћемо ићи брати грожђе и тако смо дошли до минског поља.

Дошли смо до једног поља детелине, односно дошли смо до винограда, али, овај, нисмо ишли, рекли су, нећемо ићи брати грожђе, него да ћемо ићи разминирати минско поље и овај, онда су нас натерали да се ухватимо за руке. Прво смо ишли, значи у правцу од цесте, овај, окомито, окомито на цесту. С обзиром да ту ништа нисмо нашли, онда су нас окренули, онда су нас окренули у правцу цесте, значи паралелно са цестом смо ишли према економији, све док нисмо наишли на постављене мине. Када смо наишли до тога, рекли су да су то наши поставили, да ми то морамо разминирати и натерали су нас да кренемо даље. Први који је кренуо је активирао, остали су како ко, пао од мине или залегао, углавном иза нас су били постављени војници, пратња која је пуцала по нама. Са стране цесте су исто били постављени, значи од буке, од експлозије, од пуцњева једно време се ништа није могло разазнати. Углавном, ја сам имао срећу да сам брзо залегао и између двојице сам остао неозлеђен, за разлику од мојих пријатеља, рођака и мог брата који је погинуо на минском пољу.

После су нас терали да разминирамо, значи након тог првога удара, после су нас натерали да разминирамо остатак минског поља и да сакупљамо рањене које смо износили на цесту. Мртви су остали цело време иза нас. Тек су сутрадан, по мојим сазнањима, покупљени. Одатле су нас са цесте вратили у село и у селу смо овај ишли на рад. Прво смо ишли назад у радионицу, тамо су нас задржали једно време где нас је, овај, војска, односно специјалци штитили од ових четника који су долазили после да се обрачунају са некима од нас, односно са преживелима. Нас је било негде шеснаест, седамнаест преживелих који смо се вратили. И после тога су нас послали на рад. Једна екипа је ишла копати неки грудобран, а ја сам ишао са другом екипом код амбуланте и тамо смо исто ишли копати неке, као неко место, исто тако, заштиту, гнездо митраљеско, не знам ни ја шта је већ било, шта су планирали тамо. Углавном, после тога, овај, су нас вратили, значи негде до пет сати када је био полицијски сат, када је била забрана кретања, они су нас вратили у село. Ја сам тражио пропусницу да се вратим у своју кућу. Они су рекли да то баш није паметно, овај, да је најбоље да сви останемо заједно. Остатак је од ових преживелих је провео ноћ, они су остали заједно у кући Мирка Милића у селу, а ја сам опет успео добити пропусницу и ја сам ноћ провео у својој кући, значи у стану, уствари у стану где сам живео до тада. После оног што се десило, било ми је свеједно да ли ћу, јер два пута ме не могу убити. И иза тога, овај, следећих дана, па уследио је физички рад. Значи, одређен сам у екипу која је била у склопу Црвеног крста, како су звали, која се уствари

бавила сакупљањем, значи зимница, робе, намештаја и свега осталогашто је затечено у кућама које су биле напуштене и неоштећене и то се прикупљало, селило се из куће у кућу, у којој су након тога долазили Срби из Западне Славоније и других места. Значи, један дан смо празнили из једне куће, пунили другу, сутрадан смо из друге празну враћали и тако у круг, док се нису све куће попуниле. И тако је било све до 16.12. када сам успео из села изаћи, значи у том периоду, тих шездесетак дана, био сам подвргнут том физичком раду, значи уз свакодневну оружану пратњу. Да ли желите неки конкретан догађај или нешто? Мислим, ово је генерално у тих шездесет и шест дана, колико је мог периода, значи од упада у село до изласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисмо чули ниједно име да сте поменули неких актера.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем Вам да је генерално, овај, свако име се веже уз неки догађај, мислим који догађај Вас конкретно занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли је било хрватских оружаних снага тај дан када је нападнут Ловас или пре тога, да ли је било у селу или ван села?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, тај дан ја мислим да, обзиром да је то био јутарњи, рано јутарњи напад, ја нисам, барем никога видео, а ових дана пре у селу, знало је бити полиције, значи из Илока, они су повремено долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли данас да је само према Илоку и могло да се прође, а то сте рекли и истражитељима Хашког тужилаштва, «након пада Товарника у септембру 1991. године, војне снаге су опколиле село Ловас»:

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То село Ловас је значи било у окружењу, скроз околостане су биле?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, само је био отворен правац значи према Ловасу, Опатовац, значи цеста Опатовац-Илок, значи том цестом. Могло се летњим путем преко суседног села Мохова опет избити на цесту овај према Илоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог дана када је био напад, било неког отпора у селу? Да ли је било неких да сте Ви чули да је постојао неки организован отпор?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да није било организованог отпора, ако је било негде спорадичног пуцања, овај, али с обзиром да сам био цело време, није ништа овај, да се практично све распало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, онај Кризни штаб, да ли је постојао пре тога, да ли је функционисао он тих дана у октобру месецу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, био је, постојао, међутим, колико је, овај, функционирао, то је сада питање. Значи, оног тренутка, моји су углавном били окупљани око телефона у Месној заједници, гамо су се више, овај, више причало него не знам што радило. Углавном, људи нису знали шта је и како. Једном сам имао прилику да сам у близини прекопута је пунчева кућа, тако да у тренутку напада сам се затекао баш одмах иза самог напада, отишао сам у тај Месни уред, односно у Кризни штаб, практично никога није било, значи била је, цели онај простор био је потпуно празан, све је отворено, али нигде живе душе. Значи, то је један, како бих рекао за тај Кризни штаб, да је постојао само на папиру, али да није, да није функцинисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, те страже што је Кризни штаб, неки су нам овде спомињали да су организоване неке страже. Да ли су оне тог дана функционисале, тог дана када је био напад?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То Вам не могу тврдити, али знам да су те страже биле овај интензивне до овај до пада Товарника. После не знам да је било. Вероватно јесте било, али овај, не више у онаквом интензитету. Једно време су биле на сваком пункту, значи на излазу из, на свим правцима. Међутим, после се то на неки начин, како бих рекао, разводнило. Људи више нису ништа, нису превише били заинтересирани за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од тог артиљеријског напада, имате ли сазнање, да ли је неко погинуо, да ли је повређен од артиљеријског напада, мислим 10.10.?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, у улици у којој сам ја, овај се затекао, односно у којој сам био, није било никога, али сам чуо да је то, значи прва, први који је страдао директно од артиљеријског поготка, значи је кућа у улици Владимира Назора на делу који ми зовемо Брдо, стари један деда који је био болестан, практично није се мицао од куће, директни погодак је, овај, добила та кућа и он је страдао у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он зове?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Латас, не знам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте помињали истражном судији да су неке од артиљеријског напада страдале неке три куће, па сте помињали Барић Маринка, Кесер Милана и Павличић Стјепана.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је од пешадијског напада страдала нека кућа или је запаљена, а да Ви имате сазнање?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, јесу, овај, с обзиром да су те улице у улици у којој ја живим, значи имао сам прилику, значи у том ходу од стана где сам живео до куће родитеља, то Вам је удаљеност неких триста метара, две куће су са леве стране, кућа од Барић Маринка, а са десне

страни, значи кућа, катница која је у тренутку наиласка када сам ја дошао, била потпуно без крова, значи кућа, овај, Кесер Милана, овај, била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас не питам, то сте причали за артиљеријски напад.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли сазнање да је од пешадијског напада нека кућа страдала?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Страдала је кућа брата мога, значи оног тренутка, бачена је бомба и запаљена је, запаљена је кућа, значи кућа прекопута мојих родитеља је тог дана, истог дана када смо ја и брат избегли из куће родитеља, је запаљена и изгорела. Значи, још су неке куће изгореле у околини, да сам могао видети по диму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин је запаљена кућа Вашег брата Ивана Цоњара?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да, па не знам сада точно на који начин, углавном била је то стара кућа, а овај, мања, значи компактна, довољна је била само нека искра, не знам чиме су је запалили, углавном кућа је у потпуности изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све у Томислављевој улици?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Је, улица Томислављева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да је у тој истој улици у подруму неког Вашег суседа бачена бомба у подрум.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да, кућни број 43, значи испред куће мојих родитеља, то је наш сусед Миљковић Милош, значи, овај, човек који је по националности Србин, којег су, овај, њега и ко је био не знам, њима су рекли да изађу из подрума да ће бацити бомбу, чуо сам и галаму и без обзира што су они изашли, овај, бачена је бомба унутра. Кажем у том тренутку кад је бомба експлодирала то је био, како бих рекао, знак и мени и брату да више немамо шта, овај, тражит, оставили смо родитеље и снају и онда смо се склонили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је у тој Вашој улици, значи у Томислављевој, или у продужетку Лоле Рибара још нека кућа од пешадијског напада било бачена бомба или страдала, или запаљена на било који начин?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Била је кућа у центру, значи од сад покојне Мартиновић Амалије, значи кућа оштећена, кућа до механичке радионице. Та кућа код, мислим да је била оштећена делом и код Божић Јосе, значи, гостионичара, па не знам сад више, не могу се сетити, било је кућа пропуцаних али не знам колико је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли живи у тој улици Лоле Рибара неки Илија Бакета?



Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Илија Бакета јесте, кућа негде на броју 22, 23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се с његовом кућом десило?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Његова кућа је срушена сад, не знам на који начин, да ли је добила, углавном, то је била стара кућа, једноставно, овај, кад сам ја могао доћи поново, значи тамо кад смо ишли радити, чистити, онда сам видео да је она урушена. На који начин је, овај, страдала не бих сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми шта је тај човек по занимању у то време био?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У то време је био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се, колико разумем, крећете улицом Томислављевом.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из правца?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Од улице Иве Лоле Рибара, значи од центра села, од куће мога пунца, значи право кроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Према улици Томислављевој, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се крећете према цркви?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Према цркви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се црква налази у Томислављевој улици?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Црква се налази да. Томислављева, то сам рекао да је црква већ у пријашњим нападима гађана и да је мислим 05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи црква тог дана није гађана ни артиљеријским нападом, нити је у пешадијском нападу нешто.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми на том путу помињали сте да сте срели Јосипа Краљевића у Вашој изјави коју сте Тужилаштву причали.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, нисам, мислим да није тако, овај, да нисам ја, Јосипа Краљевића да, ујутру кад сам ишао према родитељима, овај, он је стајао на улици. На улици, овај, човек који је био у мировини и споро се кретао и углавном је већи део дана знао провести тако на улици. Њега сам увек ту срео, а кажем оно кад смо се враћали нашао сам његову капу на степеништу према цркви. Та капа је остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да, мислим да је то било у време да кажем тог напада, шта је тај човек радио на улици? Да ли сте нешто разговарали са њим?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ништа, ништа, само, овај, само сам прошао крај њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да ли је тај човек наоружан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не. Он је, како бих рекао, човек који је стварно, овај, се слабо кретао, болестан био и није, мислим да није био способан за такво што уопште, оно што каже једва је сам себе могао држати, а камоли не знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците да ли је имао неког сина тај Јосип Краљевић?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јосип Краљевић је имао сина Златка, овај, и кћер, значи сина и кћер. Сина, за сина сам чуо да је, овај, приведен, значи да је после затворен, мислим да је био негде у логору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је његов син по занимању у то време?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Његов син је био боровски радник, овај, мислим да је био у једно време и у полицији у гарди, али мислим да кратко време, само да је остао без посла, распадом «Борова» да је он остао без посла, па се једно време, али не знам колико је времена био, али мислим да није био, али сам чуо да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за његовог сина да је био заробљен, одведен негде, шта се с њим дешавало?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: После сам чуо само да је био у логору, после да је размењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате сазнање кад је то он заробљен?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли је та кућа тог Краљевића, да ли се налази у овој улици и да ли је та кућа запаљена?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Та кућа је, сад, не могу сад тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете нешто да се сетите. Реците ми да ли у овој улици Томислављевој живи нека породица Острун, Иван и Драгица Острун или у улици Лоле Рибара? Мислим на тај правац.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У улици Лоле Рибара, значи, то је трећа – четврта кућа од куће мога пунца, да, покојни Иван Острун је живио у тој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто чули да ли се том човеку нешто десило тог дана, да ли му је кућа запаљена?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чуо сам да је тај човек, кућа му није запаљена, али, овај, чуо сам да је тај човек убијен у простору, то је некад био кафић, значи диско клуб па кафић у тој просторији, да је убијен, чак су рекли да је и преклан, да су га заклали, али нисам био међу онима који су скупљали мртве бар тих дана, јер сам касније скупљао само једнога мртваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто Ви и брат се склањате, а после контактирате са мајком, са родитељима.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам каже мајка или отац, родитељи, свеједно, или неко од тих комшија, ко је ту долазио, ко је долазио до Ваше куће?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: До наше куће су долазили, значи, домаћи Срби и у пратњи ових паравојних снага, значи са стране и тражили су браћу и мени и питали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Који домаћи Срби? Помињите ми имена јер.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Код мојих је, јој Боже ко је био, код мојих кући мислим да је био Зоран Тепавац, не знам ко је још био са њим, углавном, овај, питали су за нас и мама ми је рекла да су питали и да су рекли, овај, да је најбоље да се јавим, да се вратимо, ако се скривамо да нам се ништа неће десити, да је Милан Девчић обећао, мислим да се мени и брату неће ништа десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то и он био код Ваше куће?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да није, нисам сад сигуран, јер су родитељи ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде истражитељима Хашког тужилаштва сте рекли да је мајка Вас обавестила да ме је тражио Милан Девчић и поручио ми да је за мене боље да одем у станицу милиције да се пријавим и тако даље, да ме нико неће малтретирати, Милан Девчић ми је био кум на венчању.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно ово што сте тврдили онда, да ли сте сад заборавили да је то тако било.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, јесте, јесте. Само не знам да ли је он директно њој рекао или преко посредника, нисам сад сигуран да ли је она уопће ишла директно до њега, али углавном он је гарантирао њој да се мени, овај, и брату неће ништа десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље сте исто овде наводили да сте тога дана, не тог дана него наредног да сте, брат и ја смо ушли у канцеларију Милана Девчића који нам је рекао да ће све бити у реду ако се будемо понашали како треба и ако поступамо по његовим упутствима, мени је наређено да се следећег дана поново јавим како бих добио радно задужење.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате те ситуације?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То је било, овај, по подне негде кад смо ја и брат отишли и ујутро смо се вратили испред, јавили се на распоред у радионицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где је та канцеларија? Овде помињете неку канцеларију Милана Девчића, где је та канцеларија?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то је кућа у центру села, значи кућа Кесер Боре који је у то време радио у Аустрији и ту је смештена била онда милиција и ту смо се морали јавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у приземљу, на спрату, где?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У приземљу, како бих рекао, је, то можемо третирати као приземље, с обзиром да је кућа низ брдо па је ниво у ствари са приземља, има још испод подрумски дио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте да су кућу Вашег таста запоселе неке паравојне јединице.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели те људе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, јесам, јесам. Ја сам пробао отићи у ту кућу, међутим хтео сам узети неке своје особне ствари, али било је речено најбоље да се не приближујем више тој кући. У тој кући су били њих, не знам ни ја, седам – осам људи тог тренутка кад сам ја дошао имао сам чак намеру да нахраним свиње с обзиром да су те, било је, не знам, осам – девет прасића, међутим рекли су да то више, да не морам више о том бринути и да се, најбоље да се не појављујем више тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви тих дана или наредних дана или било кад сазнајете ко је предводио те нападаче у нападу на Ваше село?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Значи ко је био организатор, па, након пар дана било је јасно ко је главни у селу, кога се све питало и ко је о свему одлучивао, значи Љубан Деветак и људи окупљени око њега, значи човек који је сваки дан ишао уз пратњу наоружаних стражара, којег су сви питали сви који су требали нешто, који су хтели сачувати живот или нешто или отићи или не знам, значи све је могло, овај, ако је уз његово знање, ништа се није могло без вероватно његовог одобрења, јер су сви слушали њега и сви су њега спомињали као главног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ти наоружани стражари око Љубана Деветака, које су то формације?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то су били људи како када, некад у маскирним униформама, некад у сиво-маслинастој резервистичким униформама. Било је чак и локалних мештана исто одевених у униформу, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била нека редовна војска, паравојска или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нико, бар од тих које сам видио, нико сигурно није био редовна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је Љубан Деветак носио неку униформу или био у цивилу или како сте га виђали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ја сам га виђао више пута у војној униформи, мислим да сам га видио и у цивилу касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била војна униформа?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко наоружање, да сте га видели, при себи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Колико се сећам мислим да је имао пиштољ и не знам сад, нећу сад рећи да ли је био, овај, аутомат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете након пар дана је већ било потпуно јасно да је Љубан Деветак главни у селу, на основу чега је то било јасно да, јесте ли Ви то чули од неког, видели ту ситуацију да су то препричавали сви?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па и препричавања и, овај, и рецимо кажем из те саме пратње кога је увек пратила, мислим стража, или како бих рекао, телохранитељи, не знам како другачије да их назовем, значи било је и других ту али нико уз њих није ишао, увек су били бар један или двојица у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је имао неки свој простор, своју неку канцеларију или нешто где је он седео, где је он био, да је Вама познато?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, мислим да је касније имао у управној згради Задруге, да је тамо негде била његова канцеларија, али ја кажем углавном сам га виђао, овај, вани, нисам никад имао потребу нити могућност да идем у простор где је он био стациониран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам Вас питала, на моје питање ко је предводио нападаче да ли сте чули, а Ви сте причали ко је организовао тај напад.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте чули ко је предводио, ко је ушао у село, ко је био на челу тих који нападају Ловас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то су били одред «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неко од мештана Ваших ту био главни или не?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, од Ловашћана сам у нападу, не знам сад, мислим да је учествовао, овај, Зоран Тепавац, за њега могу рећи, јер он је био испред куће родитеља, значи да је он суделовао, за остале сад не знам да ли су били директно у нападу или су се касније придружили, значи било је још људи из другог места, Ступар Душан из Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми шта се дешава тих наредних дана, да ли је ту постојала нека полиција, да ли је био неки командир полиције, јесте имали Ви сазнање ко је командир полиције?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, одмах тих првих дана је формирана, значи рекли су та кућа Кесер Боре то је била зграда милиције и на неки начин је ту формирана станица и Милан Девчић значи као бивши полицајац он

је имао ту уред и мислим да је он словио као заповедник, мислим водитељ те, вођа те станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми помињали сте и у истрази и пред истражитељима и свуда да сте два пута били привођени у полицију.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном због пиштоља Вашег таста за који је имао дозволу и други пут због неке фотографије старе. Објасните ту ситуацију ко Вас приводи и коме Вас приводе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Први пут ме приводе, приводе ме двојица, један од њих крупан, јаки, звани «Ацо», води ме у милицију, значи доведен сам тамо у хол и чекао сам на ред код Милана Девчића, значи да сам ја тврдио да тај пиштољ није мој, да је пиштољ службени и да припада моме пунцу који је био пословођа радње, имао је оружје по службеној дужности и овај, ја сам чак рекао да сам спремен донети оружани лист, значи дозволу за ношење оружја, да могу доказати да пиштољ није мој и то сам уз одобрење, овај, отишао са пратњом и нашли смо у ормару и вратили се и после тога су ме пустили. Исти дан након пар сати су ме поново привели, значи исти тај «Ацо», мислим у претресу куће у којој живи мој пунац, нашли су неке старе слике и мени су импутирали да се ја дружим са усташама, да су то усташе, не знам, са Боденског језера, са неког кампа за обуку, да ја њих познам, да ћу ја сад њима рећи шта је то и ја сам тврдио и овај, доказао да су те снимке на којој се виде два-три мушкарца са оружјем, сад да ли је то право оружје или не знам, углавном, али слике које су старе бар једно онда сигурно двадесетак година, мислим да су црно-беле и стварно се види по фризурама особа које су из доба 70-их, ја сам рекао да сам зет у кући од '88. и да практично немам никаква сазнања ни никакве везе са тим фотографијама, тако да су ме и тај пут, да сам пуштен значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте, кажете оба пута Вас приводи тај «Аца».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Описивали сте га истражном судији да је то паравојска, да има СМБ униформу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је то лице било у оној кући Вашег таста или је ту само дошао да Вас приведе или је ту био смештен или како?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам, онај дан, онај први пут кад сам ја био кући мислим да, нисам сигуран да је он био, да је кућа велика, да су се они шетали кроз собе и све по дворишту, тако да, после сам га виђао, значи, где је био смештен сад не знам, можда је касније био тамо смештен, то нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај човек изгледао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Крупан, јак, црн.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је у селу постојала Територијална одбрана и ко је био командир Територијалне одбране?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Територијална одбрана је формирана по упаду, значи у село, сад точан датум не знам. Као командир Територијалне одбране био је Милан Радојчић, значи рођени у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Територијална одбрана формирана по упаду у село и да ли су ти Срби који су били мештани ту носили те униформе неке да сте их Ви виђали и какве су те униформе биле?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То су биле униформе резервиста ЈНА, значи сиво-маслинасте оне старе униформе од оне чоје зелене. Поједини мештани знам да су били обучени Илија Кресојевић, њега ћу споменути и још неке, Милан Радојчић који је углавном ходао у тој униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми је ли имао он негде неку канцеларију?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Територијална одбрана била је смештена у месном уреду, значи простор је био матичног уреда, овај, значи зграда у самом центру села, практично тамо где је био пре Кризни штаб сад је простор Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли сте Ви тих дана виђали Милана Радојчића, имали неки контакт с њим или сте га само овако виђали мислим од напада па на овамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, виђао сам га, значи тих дана, овај, нарочито иза, значи овог како бих рекао, иза минског поља, значи, овај, онда сам га виђао више. Један дан су нас скупили у центру села, значи нас који смо преживели, мене и још једног су послали са списком да скупимо те људе, да их обавестимо да се нађемо у одређено време испред тог месног уреда и овај, ја сам ишао од куће до куће и сакупљао те људе. Практично на том списку, колико је било, 16-17 људи, осим једне особе сви су били преживели са минског поља, значи и овај, скупили смо се тамо у селу и тамо смо чекали не знам ни ја шта, углавном, овај, током тог чекања морали смо купити смеће по центру и сутрадан је речено да дођемо испред полиције и ја сам то јутро дошао, тамо је био Љубан Деветак испред зграде милиције, нас, ти људи који су били скупљени, питао шта раде ови људи овде, Милан Радојчић је рекао њих треба обући и они иду на Вуковар, на то је Деветак одговорио «Неће нико ићи на Вуковар, они морају остати радити».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми када сте били тамо кажете у тој згради Боре Кесер, где је била та полиција, да ли сте затицали неке људе ту да су малтретирани, повређени?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, у пар наврата кад сам долазио, значи било је, овај, људи који су чекали, жена које су хтеле изаћи, којима су

мужеви, долазили су тамо по пропуснице, тражили могућност да оду, а и био сам у пар наврата, значи једанпут сам био, овај, приведен тамо кад су двоје у подруму испитивали Фетаховић Рамиза. Чуло се, овај, доље галама, испитивање, како рекли ударци, вриске и то, овај, видио сам кад је излазио Фетаховић онако претучен, не знам куд су га водили. Други пут сам био на испитивању код господин Ивковић, не знам шта је, прије мене је био стари Марко Грачанац на испитивању, кад сам ушао у ту салу, мислим у ту просторију где је он испитиван на поду је била шубара од старога Марка Грачанца, мислим да је он једини тада у селу носио то и било је на поду трагова крви. Тај иследник, или како бих га назвао Ивковић, ми је рекао «Ево видиш како је прошао овај стари, ево ти мало времена размисли о ономе што ћу те питати, пази да не прођеш као и овај деда што је био».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Милан Девчић тада налазио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам, није био, тај пута није био кад сам ја био код Ивковића приведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли није био ту у згради или га нисте видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам га тај дан видео, тог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, онога дана када крећете испред задруге 17. октобра, по чијој Ви то наредби се окупљате, на који начин долази до тога да Ви тог дана, ко Вама саопштава да тај дан испред задруге да се скупите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, речено нам је, значи, објава преко добошара, значи био је један наш мештанин нас је скупио све и прочитао је ту обавест, где је речено да све мушке особе, значи од 17 до 55 година, у 3 сата поподне да се скупе испред простора овај механичке радионице, значи на оном платоу, паркиралишту. Значи, речено је да су то људи мушки, мушкарци, значи, сви смо ми имали, сваки дан смо долазили ту и овај, имали смо те радне задатке, обавезе. Значи речено је после тога да у 3 сата да се скупимо на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те, кажете, имали сте сваки дан, до тада неке радне задатке. Ко Вама даје те радне налоге, ко, где Ви то радите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, кажем радимо по селу, овисно по групама. Значи, била је једна скупина која је радила у пекари приватног, једног приватника, уствари имао је крушну пећ, значи радили су тамо њих, не знам ни ја, једна екипа је радила на одржавању агрегата. Ја сам био у екипи под патронатом Црвеног крста која се бавила, значи, имали смо трактор, приколицу и нас пар који смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мене занима, ко то вама даје те радне задатке, ко је то наложио, ови ће да раде тамо, а ови овамо? Ко конкретно Вама даје те задатке?



Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, свака скупина је значи имала свога, ко је, како бих рекао вођу ко је одређивао шта ће се радити, значи, овај,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били вође, да ли Ви то знате ко је то? Да ли је то неки мештанин Србин или нека паравојска или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, не знам, не могу Вам сада точно рећи, овај, ми смо, кажем, свако јутро долазили значи у 8 и онда смо почињали. Сада, увек је неко долазио, значи, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се скупљате у задрузи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да. Ја сам, рецимо, био у екипи, овај, која је ишла сваки дан у пратњи. Значи неко је од наоружаних пратитеља, они су нам углавном говорили куда и шта треба ићи. Значи, нас два, три мушка и две, три или женске или некада више, некада мање, овисно и тај стражар који нас је оно усмеравао, упућивао, јер нисмо могли ићи самостално нигде, значи увек смо ишли уз пратњу једног, некада два или више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су та наоружана пратња били Ваши мештани неки или неки људи које не познајете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, били су људи, значи, из вана, али после су били некада локални мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, да ли сте неке пропуснице морали да добијете? Помињали сте истражно судији да сте сваки дан ишли по неке пропуснице?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су значиле те пропуснице и где Ви идете по те пропуснице?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Пропуснице су важиле за кретање, значи за оне особе које су биле смештене изван контролних пунктова које је држала и војска, а не знам на неким местима да ли је, углавном је држала војска, значи на местима, на излазима из села углавном, или на неким, практично на свим излазима из села. С обзиром да сам ја живео, да је моја кућа, значи након минског поља значи била заузета од стране војске и паравојних, значи мој стан где сам живео и овај, кућа од пунца, ја сам, овај, становао код у кући моје баке која је била изван тог контролног пункта, значи неких 100, 150 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи објашњавате ми да је у Томислављевој улици био тај неки контролни пункт?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, био је контролни пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то држи тај контролни пункт?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Контролни пункт је држала војска, значи резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, где Ви добијате те пропуснице?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, добијали смо их, прву пропусницу добио сам, овај у простору, значи на сам дан минског поља, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме, кажете, сваки дан сте морали ићи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то идете сваки дан по пропусницу, где је добијате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, добијао сам у милицији после. Кажем, први дан сам добио у, тамо у просторији те гостионице, бившег диска, значи тамо су нас одвели и тамо сам добио пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где, нисам разумела, први дан сте добили у?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У, то је био бар, не знам, диско бивши, уствари простор тамо где је убијен овај, што сам рекао, Острун Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то кафић «Викторија» се зове тај простор?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Е да, звала се «Викторија», да. Прву пропусницу сам тамо добио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А наредних дана, где добијате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Наредних дана смо овај добијали у милицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам издаје ту пропусницу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, како је ко био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од Ваших мештана?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мештани, рецимо који ми је потписао, овај, пропусницу и који ми је потписао овај дозволу, мислим пропусницу да могу из куће пунца изнети неке ствари особне, Клисурић Павле. Значи, имам још увек увек чувам ту пропусницу и ту потврду његову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за те радове које Ви обављате, да ли сте добијали неку накнаду?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, добијали смо накнаду у боновима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим боновима, да ли сте могли Ви то нешто да замените за новац или тако нешто?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Са тим боновима смо могли нешто у трговини, овај, купити, иначе не знам за ту једну дневницу што смо онда добијали, могао сам купити једну воштаницу која би изгорела након сат, два, не знам ни ја. И то је довољно да дођете кући да можете уз неко минимално светло појести или нешто, само да није било струје, да је у 5 сати већ оно био мркли мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за тај један бон можете да купите једну свећу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, практично је то, не знам, да се могло нешто више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је био један бон за један радни дан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам сада колико је то било у апоенима, колико је онда износила надница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли Вам је познато да је у Ловасу у то време били неки простори где су људи затварани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Познато ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на који начин Вам је познато, да ли сте то чули, да ли сте евентуално били у неком таквом простору?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Био сам само једанпут на кратко време, значи у простору Месног уреда, значи прекопута Матичног уреда, стражњи простор, иза простора поште. У једној просторији био је формиран затвор, ту сам био једанпут када сам са екипом уносио мадраце. Ишли смо скупљати мадраце по кућама и један једини пут сам био оно на кратко само тамо унутра и овај, ту смо оставили мадраце и више нисам. То је било, не знам, па, можда, трећи, четврти дан, углавном пре 17.10., негде 15.-ог можда или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада видели неке људе које познајете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, сећам се браћа Павлић, Жељка и Дарка, Панцо Фрањо, ових се најбоље сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су они били ту затворени, да ли сте их видели унутра у том подруму?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Унутра су били затворени, под стражом су били, простор је био закључан и стража нам је отворила. Ми смо само ушли и истоварили те мадраце и изашли ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете њих тројице се сећате.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту тада видели људи оквирно?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Унутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, седам, осам сигурно мислим да је тог тренутка било у том простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко од становништва Ловаса носио неке беле траке на рукама, имао на кућама беле неке чаршафе, плахте?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Значи, сви, овај, Хрвати затечени били су обавезни носити овај ге беле ознаке око рукава, а на кућама је било тих пешкира, нека крпа или не знам ни ја

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тако наредио? Да ли сте Ви носили белу траку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Вашој кући, односно кући Ваших родитеља, да ли је исто била бела плахта?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Они су ставили, да, када сам ја први пут дошао у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то њима то тако рекао, односно ко је Вама рекао да ставите ту белу траку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То су, њима су рекли ови који су били у кући, значи да се стави, а они, мени су родитељи исто рекли да најбоље да су њима рекли и да и ми за сваки случај да ставимо те траке и да нипошто не идемо без њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте приметили по селу нека писмена обавештења, да се нешто становници упозоравају на таква и таква понашања, неке претње ратним судом, такве неке плакатиране објаве по селу, да ли сте тако нешто приметили?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не сећам се да ли сам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: С обзиром да је свима било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сем овог простора у Месној заједници, да ли Вам је познато, да ли је било још неког простора где су људи затварани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, па први простор у коме су људи затворени, то је, овај, био простор у канцеларији машинске радионице, значи први дан по упаду у село, овај, неки су, који су затечени и доведени су у тај простор горе и тамо су држани. То знам само, нисам видео, значи. Тада када су мене оно привели, није било никога, оно, то сам углавном чуо да су прва два дана и онда је, овај, сусјед мој био тамо, провео два дана, да је служио као врећа за боксање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то Ваш сусед?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Костелник Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао сусед, како је, ко то њих држи тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, рекао је да су га углавном повремено млатили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су га тукли?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао, ко то држи тај затвор, ко је то ту?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ништа спомињао? Добро, да ли сте Ви сазнали, колико је људи погинуло у Ловасу оног првог дана?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, двадесетак људи, то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, да ли су ти људи страдали у нападу или су на неки други начин, да ли су негде били затворени па после убијани, на који начин су страдали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ето, моја сазнања овај да су неки, неки су страдали попут Краљевића, значи на сред улице, не знам, Ката Павличевић, покојна, значи исто на улици. Неки су, кажем одвођени на другим местима, значи где су их нашли и тако. Једног сам скупљао, значи испод ораха, значи. Покојни Јонак Рудолф, њега сам заједно са пар колега, њега смо, нама су рекли да га идемо покупити и сахранити. Значи, човек на једно, колико то има, не знам, можда сто метара од гробља, ни толико нема. Значи, био је испод шљива, испод дрвета, значи умотан у плахте завезаних руку и ногу, са жицом, прекривен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јонак Рудолф?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јонак Рудолф, да, њега смо убацили у врећу и закопали смо одмах на улазу у гробље, значи на овај горњу капију уз гробно место Вукас Мише, значи практично на два ашова дубине, нису дали више да, само да то што брже значи урадимо, ја и овај, ови дечки што су са мном били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, онога дана, значи ту 17.-ог када се ви скупљате, на који начин улазите Ви у механичку радиону; односно у двориште механичке те радионице?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ми смо се тамо скупили, значи на том паркиралишту, међупростору, како бих рекао, знам да је ту цеста мало проширена, значи то је било иначе и пре окупљалиште, овај, негде, кажем око та три сата, појавила се војска, мислим паравојне снаге, кружили су нас и усмеравали су нас према радионици. Капија је била затворена, отворена је мала капијица на улазу, на улазу су људи претресани, значи ко је имао шта од оружја, од металних предмета, не знам шта, морао је то дати и ако су, без обзира јесу људи дали сами или су они нашли, овај, следиле су увреде и ударци и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете ту је наишла паравојска. Реците ми, да ли ове људе које Ви у свим Вашим исказима спомињете као специјалци из Ваљева, да ли су они учествовали у Вашем увођењу у простор?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, били су као пратња тамо, као осигурање, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ограничимо се на 17.-ти.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: А на 17.-ти. Не могу, не могу се сада, овај, сетити оно баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде сте на срани 4 код истражитеља Хашког тужилаштва помињали да Вам се то вече обратио неки човек у униформи, изгледао је као војно лице, мислим да је био капетан,

тамнокос, 170 или 180 метара висине, добро грађен и тако даље и тако даље. Реците ми, какву је униформу имао тај човек? То причате о догађају од 17.-ог

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: 17.-ог на 18.-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На 18.-ти и да је тај човек био у његовој близини, стајао Љубан Деветак заједно са групом локалних Срба и да Вам је тај човек говорио, претходне ноћи неко је пуцао, да они хоће да утврде ко је пуцао. Да ли можете тог човека да опишете, само униформа његова каква је?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, он је био значи у војној одори, маскирној, значи види се да је неки, да је чин, знам да су га остали, овај, слушали, значи да је и он нам је рекао, да смо ми ти који пуцамо ноћу, значи, ако ноћас не буде пуцњаве, значи да је то неко између нас, да смо надрљали, а ако неко опет буде пуцао, опет ћемо надрљати, тако да је нама практично речено да нам је свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било те ноћне пуцњаве претходних ноћи или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ноћне пуцњаве је било, али то је било више из како бих рекао, из, мислим да су то пуцали сами војници, односно резервисти, односно паравојне снаге и ти људи који су тамо затечени, јер се знало ноћу испуцати, овај, масу тих метака. Чак сам једном слушао разговор између тих војника, па је један рекао, знаш како се може ноћу испуцати десет тисућа метака, а овај каже други, како, овај је узео аутомат и запуцао и онда је у том тренутку са свих страна одјекивало оно пуцање, значи на пунктовима је било тих, гађали су и дивљач и пуцало се и без везе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било по ободима села или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да. Знало се, кажем, у ноћи пуцати више без везе него, мислим, без икакве потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом када сте видели тог за којег Ви мислите да је капетан, да ли сте видели његове неке чиновне, па мислите да је капетан или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, имао је чин, сада не могу рећи који чин, претпостављам, мислим, рекао бих капетан, командант или како га неко колоквијално, углавном њима је био старешина значи, бар по мом, мислим док сам био у војсци, по тим чиновима, био је ближе оним ознакама, рецимо, претпоставио сам да је бар капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете, са Љубаном Деветаком, Љубан Деветак ту у близини, шта ради Љубан Деветак када овај Вама прича?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, он је стајао са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада и том приликом дошло до издавања неких људи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То вече је одређена екипа значи која ће се, која је, уствари, именована као технички вод, значи екипа која је радила на одржавању агрегата и у пекари, значи не знам, по списку десетак људи који су иначе већ пре били овај и њима је речено да они, овај, морају се ујутру јавити, значи на одржавање, на своје, на распоред, уствари, где су и пре били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко читао тај списак или је показивано руком ко да изађе, на који начин је дошло до тог издавања?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, био је списак тих људи који су, они су, већ се знало, уствари, ко је, њима је речено, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то Вас питам.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Конкретно по имену да који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко прочитао ту или како, ако можете да се сетите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сада сетити, ко је, углавном, имена тих људи су баш била који су већ били радили, значи на тим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ту у току ноћи, да ли је било у ноћи неког малтретирања?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, било је, овај, прво оно што могу рећи да је малтретирање када вам неко постави, када вас поседне на хладну клупу и постави испред вас пушкомитраљез и каже вам да ће сваки покрет бити кажњен пуцањем, значи, без приче, без да је то оно први знак малтретирања, значи током ноћи су нас знали обилазити, знали су вређати, поправљати кичму са пендреком, са неким кољеном или како кога, не знам сада. Било нас је педестак тамо и више, овај, не могу сада рећи ко је шта добио, кажем, нисмо се могли окренути, ни лево, право ни десно, колико сам могао видети мало испод ока, на једну и на другу страну и испред себе, то је оно што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти што вас малтретирају? Да ли можете да их сврстате у неке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то су паравојне значи, наоружане особе у различитим униформама, значи од СМБ, од маскирних, али не овај регуларне, не мислим у маскирним какве су носили Ваљевци, него значи маскирне, али не тог типа, те боје као регуларна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека разлика између те маскирне униформе какву су носили Ваљевци и ове маскирне коју помињете да је имала та паравојска?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, па овај, више је разлика мало у боји, истрошености и како бих рекао и очуваности, потрошености материјала,

значи није, види се да није одржавана, да је, да не кажем, прљава и свакаква, мислим, није, овај, уредна униформа, значи, маскирног типа, али мало боје тамније, с обзиром да су ово светлије боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамнија маскирна униформа била чија?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Од тих паравојних, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих паравојних?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од ових Ваљеваца?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Од ове регуларне војске, њихова је била светлија, значи светла онако, више неке боје онако, углавном оно разлика је велика у нијансама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, паравојска има тамнију маскирну?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, тамнија, ево, рецимо, увјетно речено, тамнија је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ту у јутарњим часовима, шта се дешава? Опишите ми ту ситуацију, ко ту долази?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ујутру када је свануло, значи, улазе специјалци, улазе паравојне снаге, значи они који нису били, који су се однекуд појавили, улази, дошле су и жене које су радиле у кухињи, њих су одмах потерали у кухињу и овај, онда је уследило прозивање и батинање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то ради?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, раде већином паравојне снаге, значи резервисти, не, пардон, не резервисти, него паравојне снаге, значи највећим делом они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, колико то људи то ради?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам сада колико их је било, када су сви стално, овај, кретали, значи од, час овамо, час онамо, иза леђа, овај, до ових који су прозивани, па на трен горе, значи људи су прозивани горе на трем, па су тамо млаћени, неки су издвајани са стране, неки су млаћени на лицу места и тако. Број људи конкретно не могу рећи, али било их је доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте видели ко је тучен ту од, да ли сте Ви добили батине?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја сам добио батине овај, значи у, док сам седео, значи, оно, ишао је увек неко са пендреком и онда је поправљао кичму, значи оно, једног погоди, другог промаши и оде до краја реда и онда се врати. Ако вас је први пут промашио, други пут вас погоди. Један ми је с леђа ставио пендрек и затегао грло и после ми је отпустио. Онда ми је подбоо пендрек у кичму, колена ми је исто, добио сам, овај, шамар.



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, и у истрази и пред истражитељима Хашког тужилаштва помињали сте неко лице са надимком Петроније?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога Ви називате једним од четника и кажете, нарочито се истицао по бруталности.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то он радио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ево, за тог Петронија сам, овај, и чуо, значи тај мој сусјед кога сам већ споменуо, Синиша, он ми је први рекао за тог Петронија да он док је био у овај у том затвору горе у механичкој радионици, да је управо њему служио као врећа за боксање, да га је, овај, баш тако третирао. После сам тог истог Петронија овај, виђао овај по селу и овај, то јутро исто када је било то малтретирање, он је улетео тамо између нас колико је било и затражио од нас свих да му предамо новац, шта год имамо, злато и ово или ће нас, или ћемо сви страдати. Од, сада покојног Ђаковић Иве, сам чуо да га је Петроније убоо ножем у бедро, а оно, крајичком ока колико сам могао видети, овај, значи када сам, колико човек може иза себе бацити поглед, видео сам када је, у тренутку довођења Лукетић Ђуре из Ловаса, његовог брата и оца, да је Петроније притрчао и са ножем убоо с леђа једног од њих и после је тај исти Петроније дошао по повратку са минског поља у двориште у «Пеглици», значи на којој није било задњег стакла и пред нас који смо остали живи, хтео је са секирицом да се још обрачуна на убијене, па су нас ови војници увели у простор радионице и ту нас сачували док се није мало ситуација стишала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај човек, да ли можете да га опишете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, рецимо, ту негде висине до око 1,80, био је без косе, брадицу носио, мало је, што бих рекао, неуредан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте овде пред истражитељима Хашког тужилаштва када су доведени ту Лукетићи, браћа Лукетићи, њихов отац, да је ту био присутан Љубан Деветак, да је један од њих се обратио њему, позивао се на кумство, али да то ништа није помогло?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите ми ту ситуацију, с обзиром да сте овде спомињали да је тада био и тај командант неких специјалних јединица. Који то командант специјалних јединица?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам како се зове, овај, човек у униформи, кажем, са ознакама, који је, под чијој је надлежности био тај вод ваљевски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај што је био претходно вече или неко други?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тај што је био претходно вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они обојица присутни када се дешава то са Лукетићима?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: И Деветак је био онда, Деветак је био. Сада, да ли је овај био, да ли је у међувремену изашао, сада не могу, али мислим да је био и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти Лукетићи били ту са Вама или су накнадно од некуда доведени?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Доведени су то јутро, не знам одакле су доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели, ко је њих довео ту?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сада сетити, не могу, углавном кроз капију су ушли, иза пратња, а ко је био точно са њима, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте истражном судији да је тог јутра у том простору у дворишту био и онај Аца који је висок, СМБ униформа и тако даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли је тај човек некога тукао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, јесте, он је тукао ове људе које су издвајали из скупине, значи двадесет и не знам колико, двадесет и двојицу по оном списку који су они током ноћи издвојили, саставили, јер су нас пописивали. Са тог списка, њих је, не знам, како бих рекао, измењивали су се они који су млатили те људе, значи стално је неко притрчавао, ко, тукли су једнога, па када је тај пао, када су га извели, па су одмах прелазили на другога, значи нису се задржавали само на једном, него, овај, редом, кога су стигли, ко је кога и када стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте видели чиме је он то тукао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да, да, људе су тукли, мислим да је тукао са хидрауличким цревом, да навојем, мислим да, сада да ли је он тукао или неко, углавном, са тим су исто тукли. Да ли је он имао тада, углавном, кажем, са шипкама, са кундацима, са рукама, ногама, мислим да су и сећам се и тог хидрауличног црева са оним навојем, да су их са тиме ударали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете да ли је он тукао тим хидрауличним цревом, да ли то мислите, нисте сигурни чиме је тукао, а да ли сте сигурни да је тукао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, он је тукао, да, у то сам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када се, кажете, неких двадесет двоје људи се прозива.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда ту креће тај неки шпалир, па ударање и тако даље, Ви сте овде помињали да је према некој теорији, неки мештани су имали видеоснимак прославе одржане поводом изборне победе ХДЗ-а и тако даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том снимку се видео Берислав Филић који је био музичар, Марко Сабљак. Одакле Вам ово сазнање везано за ту касету и да је то било гледано са те касете, па да је то био критеријум тих издвајања?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то сам касније чуо, овај, да је, овај, меродавно значи за то, да су ти људи страдали највише што су били на тој касети. Значи, чиме бих ја то могао потврдити и закључити? Оног тренутка по повратку из минског поља, значи, овај, када сам ишао тражити пропуснице да идем својој кући, испред милиције, значи затекао сам Ђуру Продановића, локалнога мештанина који је рекао мени, «ах», каже, «Миле, па ти си жив». Рекох, «жив сам». «Не знам, ти си био на оној касети ХДЗ-а»: Онда сам ја рекао, «Ђуро, ја сигурно нисам био на тој касети»; рекох, каже он «добро, погледаћу ја». Рекох, «ти погледај, ако ме будеш видео на касети, ти ме уби». И сутра ујутру када сам дошао, исти Ђуро је био испред милиције. Ја сам га питао, «Ђуро, јеси гледао касету?», «Нисам, нисам, немам времена». Више никада није овај споменуо ту касету. Значи та касета је настала не знам, након изборне победе, пекао се вол у дворишту Ловачког дома, значи испод. Ја тај дан, оно, сто-посто нисам био, јер знам да сам тај дан играо утакмицу у Борову Селу, тако да оно, сам био сигуран да ме није могао видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте приметили да су још неки људи избодени ножем и да ли можете да кажете, да ли сте видели нож сем код Петронија, још код неког другог?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам да је избоден Тома Златко, значи који је био на крају клупе и овај, сада је била оно гужва, накупили се, померања. Он је у једном тренутку оно завршио на рубу, па је мало незгодно се искренуо, скоро пао и онда је неко притрчао од ових и онда га је, да се скупе. Њега се сећам да је он избоден тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, ко га је убоо ножем?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, сада не могу точно, јер сам углавном, неко је пришао и овај, не могу са сигурношћу рећи ко је, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели, сем, кажете, Петроније је имао нож. Да ли сте видели још код некога нож од тих људи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислите у руци или овако? У руци, не, неки су имали од ових бајонете, овај, али мислим да нисам видео директно у руци, да кажем да је неко имао, осим Петронија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај нож који сте видели код Петронија, какав је то нож био?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам, на тој удаљености видео сам само да је испред мене био ред људи. Тешко је видети преко овај глава и рецимо на удаљености десетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Ваш брат био тучен и да ли сте видели ко њега туче?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мој брат је био тучен, значи, у тренутку прозивања, кажем, као и све остале, тукао га је ко је, овај, стигао. За брата сам сигуран, јер сам видео да је добио са жељезном шипком по леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је то тукло више њих или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, више њих, кажем, колико год, тамо су се стално између, притрчавали, ударали ко је, ко се на коме задовољио, прелазео је на следећег, значи није било неког правила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, одакле Вама сазнање да се то неко лице зове Аца, овај да се зове Петроније?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чујте, ја сам данима, значи првих тих дана, смо ми ишли увек по, уз пратњу некога и увек нас је неко од њих пратио, али чујете када се међусобно зову, тако да смо ми, брзо сте научили ко је ко и ко је шта и кога се треба пазити и шта говорити и како се понашати према коме, значи, то вам је јасно за пет минута, ако желите сачувати живу главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте истражном судији неког «Аждају»; па то је неки ћелави и тако даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лице било тамо када сте ишли према тој детелини у минском пољу тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, мислим да је и он био у тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, мени не значи ништа, мислим.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да, добро, ево конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је био?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сада, овај сетити да ли је он био баш у тој пратњи, могу се сетити оних који су сигурно били, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових лица, Аца, Петроније, ти што су Вас ту малтретирали у тој, да ли су они били?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да они, да нису, овај, већином су нас пратили ови резервисти, значи војска, специјалци. Њих сам оно највише запазио. Да ли је неко од ових са стране ишао, мислим, тешко је сада рећи, с обзиром да смо ми морали гледати само напред, нисмо се смели окретати. Да ли је неко иза још долазио и све, углавном, на том путу, овај, према минском пољу, односно према винограду, пратили су нас само овај двојица локалних значи мештана. Њих са сигурношћу могу оно идентифицирати – Илија Кресојевић и Милан Рендулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте та лица видели, када их видите први пут, Илију Кресојевића и Милана Рендулића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, њих сам виђао тих дана после овог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тог дана и везано за тај одлазак тамо, када њих видите први пут? Да ли их видите у задрузи, испред задруге, у тој колони у тој пратњи или тамо на минском пољу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, вани, вани када смо кренули, онда сам их регистрирао први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се они налазе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам, били су вани, не знам, негде су стајали. Нисам их запазио у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте их запазили приликом кретања тамо, да ли су били на челу колоне?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: На зачењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају колоне?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: На зачељу су нас пратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како се десило да сте Ви кренули, ко то каже да треба да изађете, да кренете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Када смо, када су нас измалтретирали, значи и ово све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само станите овде где сте, када је било то малтретирање и све то, да ли су присутни ови специјалци из Ваљева? Оно што не можете да се сетите, Ви реците, не сећам се и тако даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није обавезно да се сетите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам да су вани били када смо изашли, да ли су ушли када је већ завршено малтретирање, сада не могу точно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На страни 6. истражитељима Хашког тужилаштва сте рекли – «када се мучење завршило, приметио сам да је Деветак још увек ту. Тада нам је саопштио да нас све воде у виноград да беремо грожђе».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, остајем при том исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Вама то у том тренутку било сумњиво да вас воде у виноград да берете грожђе тако измалтретирани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чујте, бар са мога становишта, оно након те целе ноћне авантуре, онда вам је све свеједно. Ваљда је било важније да напустите то место, да изађете, па макар и брати грожђе, с обзиром да знам да је било винограда, да није било обрано ништа због тих. Можда се у првом моменту и није чинило тако, овај, сумњиво, а кажем, друга ствар што је стварно оно, и берба грожђа је боља од онога што смо проживели задњу ноћ, значи протеклу ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде истражитељима Хашког тужилаштва да је пре тога издвојени су још неки људи из тог простора и да је неки Милко Кесер хтео и он да крене, па га је одгурнуо Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, издвојени су неки људи, овај, неки људи, ево конкретно овај да је тај Фетаховић Рамиз који је тучен, он је издвојен, мислим на начин који је онда изгледао застрашујуће, викали су, «где је балија, доведите балију да га ја убијем». На крају је ето тај на тај начин је извучен, после је он остао, значи још, не знам. Било је могућности да се одређени људи, ако неко ко од локалних Срба, значи гарантира за некога, било је могућности да се овај спасе. Милко Кесер је хтео исто да и он изађе, међутим, овај, баш се обратио Љубану Деветаку, «Љубане, знаш ти мене»; међутим овај није на њега уопште реагирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми реците, да ли 17.-ог, значи поподне, увече или 18.-ог у том простору, у том дворишту, видите негде да ли је ту присутан Милан Девчић, Милан Радојчић, да ли те људе видите 17.-ог или 18.-ог?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се, мислим да их нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде када сте давали изјаву, да је приликом тог Вашег кретања тамо, значи од задруге до те детелине, на једном делу простора дошло до неке измене распореда, да сте прво ишли у те четири колоне, ви у средини, ови специјалци са стране, а да је на једном делу дошло до измене распореда, ви са стране они у средини. Реците ми, где је дошло до те измене распореда и шта су вам то рекли, због чега сада то се мења?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Дошло је, овај, у делу Ловаса, значи који се зове Дол, негде од ћуприје, значи која иде преко потока који пролази крај игралишта, значи неких стотињак метара, када излазимо са леве стране на чистину, значи са леве стране је брдо, багремик и горе су били виногради, са десне стране су већ биле куће и ту је негде дошло до те преформације, значи рекли су доста смо ми вас штитили, овај, ако ваши запуцају, боље да пуцају по вама, него по нама и онда су се они убацили у средину, а ми смо ишли са бокова да будемо као живи штит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, које је то растојање које сте ви прешли? Колико има од те задруге до те детелине? Ви излазите из задруге, да ли пролазите кроз центар села?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, пролазимо кроз центар села, да, од задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пролазите поред куће Боре Кесер где је била милиција?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који пут се то прелази? Не морате прецизно, километар, два?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то до тисућу, тисућу и двеста метара, максимално да има до тамо, оквирно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та измена распореда, где је уследила?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, негде на две трећине пута, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте већ превалили две трећине пута?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, на том путу, да ли неко даје неке команде, да ли сте Ви видели ко је то, ако је давао или није било ту никаквих команди?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, стално је ишао, овај, значи ишли су ти специјалци уз нас и ишао је њихов један, шта је, заповедник, ја не знам шта је по чину, он је углавном пратио ту колону као вођа колоне, не знам шта је по чину он био. Углавном, он је диригирао са тиме, с обзиром да смо стално гледали напред, нисам га оно могао точно идентифицирати, али углавном сам слушао гласове иза леђа, сам био у негде средини колоне, тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта средини колоне?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим оно у тим, негде у сред колоне сам био, разумете, по реду, у паровима како смо били, овај. Значи, нисам био на почетку колоне ни на самом крају, негде више према средини, од средине како је рецимо према крају. Значи, нисам био у првој половини колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а тај што кажете заповедник тих специјалаца, где се он налази, на челу, са стране?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, он је кретао се уз њих, значи са једне и са друге стране, стално је био у покрету, практично са колоном, напред, назад и диригирао, одређивао ритам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је било ту паравојске?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, колико се ја сећам, углавном сам ја видео само овај војнике специјалце, значи у маскирним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тај заповедник специјалаца, да ли је то онај од претходне вечери или неко други или не можете да кажете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу, не могу сада да ли је то онај од прошле вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чинове, да ли сте видели на њему неке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам могао разазнати, да нису они, не знам, да су то ушивени или тако нешто, па се оно, не види се баш јасно који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошло до те измене распореда, да ли вама тај заповедник специјалац каже да се то промени распоред или неко други или Ви то нисте ни учили, него једноставно сте као и остали поступали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не, сада, ко је рекао, углавном глас је рекао, «нећете ићи брати, овај, грожђе, него ћете ићи овај на детелину, разминирати» и онда сам следио овај пут осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ко то каже, нећете ићи брати грожђе, него ћете ићи разминирати?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу сада, мислим да сам то, не могу сада то се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте на страни 7. када сте саслушавани пред истражитељима Хашког тужилаштва рекли – «специјалци су се затим распоредили иза нас изван поља и дуж ивице пута. Неки су се распоредили на ободу поља у близини поменуто куће. Наредили су да полако кренемо преко поља, вукући стопала испред себе. Такође су нам казали да се у околини крију неки бегунци, да ми треба да их дозивамо да изађу из скровишта».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да је тај који је командирао колоном, значи, јер сви остали су шутели, само се чуо глас тога, значи он је диригирао са свиме и одређивао ко ће шта, значи усмеравао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, прво сте ишли у једном правцу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па после идете у неком другом правцу према «Борово» фабрици?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се налазе, да ли сте Ви видели, где се налазе ови војници док се ви крећете по тој детелини, док идете према «Борово» фабрици, где се они налазе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, једни се налазе нама иза, када смо ми кренули горе према детелини, значи када смо формирали, значи паралелно са цестом када смо кренули у правцу погона «Борово», једна је скупина значи тих маскирних, се поставила иза наших леђа и заузела



лежеће положаје, а друга је скупина била, значи паралелно са цестом, значи нама бочно, исто у заклону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је вама ту речено да ћете Ви то разминирати, како ћете то да разминирате, на који начин?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Никако, својим телима, значи, нас су натерали да ногама, значи као да косимо, да размичемо ту детелину, да газимо површину и значи и први пут када смо ишли овај окомито на цесту и други пута када смо ишли паралелно са цестом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овде кажете, «рекли су нам да се одмах јави свако ко угледа мину»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли то тако било јављено када сте наишли на мину?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ми када смо дошли до mine, овај, први је стао и рекао да је овај, да је нашао мину и онда смо стали и онда је речено да идемо напред и први је закорачио Краљевић Ивица и онда је настао пакао, значи, детонације бомби, пуцњава иза леђа, са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви налазите у тој врсти која креће према «Борово»; иде према «Борово» фабрици, а где се налази Ивица Краљевић?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја се налазим на десном крилу, значи, негде на пола десног крила, а Ивица Краљевић на левом крилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели тај тренутак када је Ивица Краљевић код те mine и ту, да ли сте видели тај моменат?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ја сам само видео његов искорак и после тога само је инстинкт прорадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: После је само инстинкт прорадио, аутоматски код прве те детонације ја сам се бацио на тло, значи практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели када је он то искорачио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, само његов тај први корак када је кренуо. После више, овај, то је секунд, ни секунд, то су делићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та врста била права или је била мало неправилна па сте то могли да видите, с обзиром да сте Ви на десном крилу, а он на левом крилу? Колико сте Ви то удаљени од њега?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, врста је, овај, није оно шпага, него због конфигурације терена, терен, пратили смо терен, значи, терен је, ту је један завој, па је мало укошен, тако да је његова страна ближе путу, а ја сам више, више на контра страну. Значи, како бих рекао, можда метар, два испод линије, али у врсти заједно са осталима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Казали сте малопре – речено је да наставимо.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то, када се каже «речено»; мени то ништа не значи. Да ли чујете ко је то рекао, да ли видите то или не видите, а чујете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чујем глас, значи наредио је онај ко је наређивао све остало време, значи није могао нико други наредити осим тога који је водио колону, значи који је нас све пратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли једини тај даје све време команде, да ли је још неко ту нешто наређивао? Да ли још неко лице ту нешто вама прича или је то тај који све време вама говори?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чујте, тешко је у оној галами и у ономе свему, разазнати ко шта наређује, али углавном се слушало само једног. Значи, један је одређивао свима, а сви остали су викали и галамили, уради ово, не знам, потеривали их. Сада је тешко ту рећи ко је сада, шта, један је наређивао а остали су проводили уз буку, нормално. Ипак је ту било пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово када кажете, рекли су вам да дозивате неке бегунце да се предају, да ли сте ви дозивали или како је то изгледало?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, како је изгледало? Кога дозивати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мене занима, с обзиром да вам је тако нешто речено, да ли се то дешава, да ли ви дозивате тамо или како је то било?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, ја нисам никога, нисам, не знам кога бих, нисмо знали ни ми кога дозивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај моменат када Иван Краљевић пада преко те mine, да ли Ви у том тренутку видите тај тренутак?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја сам само њега, овај, када је закорачио и оно према земљи, а после, овај, више практично ништа нисам видео, осим овај траве у коју сам се бацио, мислим детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том моменту, шта се дешава после?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: После, после тих првих плотуна и детонација, односно детонација, након тога, овај, чули су се јауци, запомагања, овај. Кажем, ја сам био између двојице, овај, на левој страни је био погођен, значи испод врата, крклао је, овај, давао је још знаке живота, на десној страни био је, био је Филић Емануел, он је викао, «готов сам, погођен сам». Ја сам оно погледао, видим, рекох, «погођен си само у дебело месо», видео сам, онда шта је рупа на хлачама, крварило, овај. Једни су викали, убите ме, било је запомагања и у том тренутку је, овај, из села су наишла два аутомобила. У једном аутомобилу је била моја мајка, а у другом аутомобилу били су, била је снаја која је требала ићи, коју су возили на пород у Сремску Митровицу. После је наишао, наишло војно возило које је онда обуставило све ове, даљи, уствари, масакр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, спомињали сте да је после овог догађаја уследило неко разминурање.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је то вршено по инструкцијама неког лица које се зове Саша?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да. Саша је један војник по чијим смо ми инструкцијама наставили, значи то, када смо прошли тај први ред мина које су, ишли смо даље тражити и онда смо, овај, након једно шест, седам метара наишли на други ред мина и онда смо овај уз његове савете, демонтирали те мине, значи нас петнаестак који смо били преживели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете да сте ту, да вам је он давао упутства и да сте још петнаестак мина разминурали том приликом.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, у два реда, у два реда мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте, да ли је то разминурање било да би људи изашли из поља или су они то хтели да се разминура?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, с обзиром да смо ми могли изаћи према њима, значи, овај, када смо носили рањенике, не видим разлога да смо ми требали извршити разминурање тога поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај простор који сте разминурали, да ли је био од оног места где се то десило према «Борово» фабрици?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Према «Борову»; да, два реда мина смо још постављених, значи тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што је дошао са тим неким војним возилом, да ли сте Ви видели, који је то чин и да ли се Ви ту налазите где када се он обраћа овима?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ми смо били, овај, тог тренутка у лежећем положају, значи и он је рекао, «шта ови људи раде ту»: Онда је један од тих рекао «усташе су поставиле, минирале поље». Онда је он рекао, «нису то усташе поставиле, то сте ви поставили, то су наши поставили, водите те људе одавде».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, с обзиром да сте Ви на том десном крилу, колико је то удаљено од асфалта, где се дешава та ситуација?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Једно, па мање од сто метара, између педесет и сто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, како Ви то чујете тај разговор?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чује се, чује, јако се добро чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била нека галама или како, на који начин па сте Ви чули то све?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, глас снажан, продоран, гласан, тако да су сви могли чути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте пред истражитељима Хашког тужилаштва причали да је тај официр разговарао са тим командантом специјалаца и да му је овај и даље тврдио да су терен минирале усташе и тако даље и да усташе треба да га очисте. Да ли Ви то видите јасно тај разговор и чујете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, па, чује се доста гласно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико је људи страдало у том минском пољу, колико је погинуло том приликом?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Двадесет, мислим двадесет и један, да је директно на минском пољу, дванаест рањено и нас је шеснаест остало читаво. Мислим да је један побегао, значи који је био на крилу, отприлике, нас педесетак, јел, гако, дванаест рањених, двадесет један, мислим, или двадесет два погинула и нас шеснаест, седамнаест читавих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде на страни 9. да «мојој породици и мени није било дозвољено да преузмемо братовљево тело, нити да уђемо на гробље»: Ником није било дозвољено?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ником, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви обраћали наком за дозволу да преузмете тело Ивана Цоњара?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја нисам, овај, мислим да нису ни родитељи, онда није ником, овај, да то није ником ни дозвољено, мислим да практично није било приступа ни гробљу, после тога, осим, овај, одређених особа које су биле, које су вршиле укуп. Нико други није смео ићи у гробље, бар за време док сам ја био у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде пред Жупанијским судом у Вуковару 05. новембра 2003. године – «након свега нас који нисмо били мртви и рањени, издвојили су према цести и тражили између нас ко је минер у војсци».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, ко је то још сем Вас, ко је то још учествовао на том деминирању?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, кажем сви ми који смо преживели, значи пошто се нико од нас није јавио, нико, мислим да и није био у војсци минер, али и да је био, сигурно не би се јавио да је минер, сви смо ми практично, овај, заузели поново, значи опет смо се раширили у правцу кретања и ишли смо овај и ко је нашао мину, значи тај је уз сугестију, односно уз савете Саше, вршио разминирање на лицу места. Ја сам био на почетку, тако да на том почетку није било ниједне mine, нисам ниједну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је изгледао тај Саша? Помињали сте у ранијим описима пред истражним судијом, да је имао СМБ униформу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неки опис тога лица?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, немам, не могу да се сетим давно је, не могу сада се сетити, мислим да ми то. Мислим да не могу сада оно га баш описати. Сасвим просечан војник, оно војнички уредан, ничим би се, никаквих карактеристика баш посебних да би се, оно да вам остаје у неком сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте саслушавани пред истражним судијом, помињали сте да је у том кретању према тој локацији, детелини, било и неких из паравојске, а кажете, пар њих.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам да су била ова двојица, значи Кресојевић и Милан Рендулић. Значи, њих двојицу, овај, знам да су били, њих сам после видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Вуковару сте рекли – «оптужени Милан Девчић ми је особно рекао да ја морам напустити Ловас са својима, јер сам ја ХДЗ»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је он то рекао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то ми је речено тамо негде, па можда месе и више, тако месец дана иза, значи оног тренутка када се мало ситуација смирила и све, овај, отприлике, када је, овај, су учестали доласци тих Срба из других крајева Хрватске, када је понестало простора, онда ми је рекао да ја и сви моји ћемо морати из Ловаса, јер смо ми гласовали за ХДЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у тој оружаном пратњи било неких људи који су имали шлемове на главама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу сада се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уморио се тужилац, јел. Овде сте истражном судији помињали да су неки људи одвођени по неким гаражама и да су тамо неки лешеви пронађени, па ме интересује, одакле Вам ово сазнање за те гараже и то што сте причали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то сам чуо, овај, наредних дана значи од људи који су преживели и који су, неки од тих људи су суделовали у сакупљању тих лешева, значи део људи који је са мношћом био у дворишту, део људи који је био у оном затвору који сам ја једанпут обишао, они нису ишли на минско поље, нису страдали на минском пољу, него су страдали по целом селу. Од ових људи који су их купили сам добио те информације, где су, на којим су местима нађени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође сте рекли, «највећи део злочина, значи укупно, значи укупних од 66 људи који су убијени у Ловасу, страдају у периоду негде од 10. до 20. октобра»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то сазнање од ових људи што су скупљали те лешеве, да је ово било у овом периоду?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, и од тих људи, а и моје особно сазнање, значи, у првом дану 21, 22 особе су у тим првим нападима, у првом дану, први, други дан страдале, значи на минском пољу ових 20 и још ови што су убијени по кућама, значи то је тај неки број од шездесетак људи које у тих првих десетак дана је страдао. Ово после што је страдало, то су биле, овај, повремене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тамо на том, на тој детелини и после тих експлозија и пуцања и тако даље, неко био рањен из ове оружане пратње?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам сигуран, овај, оно у сећању ми је оно само да је неко викао да је окрзнут и све, али нисам баш сигуран да је оно рањен, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јосипа Туркаља?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, мој школски колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је косу имало то лице, да ли је имало кратку, дугу косу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јосип Туркаљ је имао дугу косу, носио је косу до рамена, напред оно равно подшишан. Ми смо му говорили тих дана да се ошиша, да је превише упадљив. Међутим, он није на то обраћао пажњу и сутрадан је, овај, значи 18.-ог ујутру је страдао баш и због те косе, јер га је један од тих четника покушао ошишати, прво са неким ножем, бајонетом а пошто је то било тупо, није успео, па су ишли по брицу, значи довели су сеоског брицу који га је са машином онако ошишао на, како се каже, на препад, већ је имао, овај, ране на глави од удараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели, ко је то њега на тај начин шишао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам, али не могу се сетити ко, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите? Реците ми, шта би са оно троје људи, Петар, Анте и Ђука Лукетић, спомињете ту су били, па убоден тај ножем, па се овај позива на кумство код Деветака, шта се десило са тим људима?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, кажем, они су, овај, доведени, значи прошли су крај нас, нама иза леђа. Кажем, ја сам успео само видети толико, тај један замах, убод ножем и овај, више из тога нисам могао видети, јер су они уведени у ту, у простор радионице, значи кроз ту капију и после више не знам шта је било са њима. Знам да су после сва тројица убијени, али не знам, овај, на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли овамо на минско поље?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, они нису били на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали су значи тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, остали су тамо, они су негде убијени, али кажем, не знам точно, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се налази у Ловасу шума Бадњара и ако се иде из центра села према тој шуми, куда мора да се иде?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ако се иде из центра значи само право, значи то је пут, летњи пут који води према Мохову, значи излази се, тај пут право код на цесту, прекопута, на гробље, моховско гробље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пролази поред ове локације где је ова детелина или не?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, то је обрнуто, у контра смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У супротном правцу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћемо да направимо паузу.

*Суд доноси*

***РЕШЕЊЕ***

*Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и 5 минута и биће настављен у 12 часова и 30 минута.*

*Суд доноси*

***РЕШЕЊЕ***

*Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 40 минута.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите сведока.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да ли је слободно сести?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Господине Цоњар, још пар питања ћу Вам ја само поставити, а после ће тужилац и остали учесници у поступку. Ја ћу да Вам поставим још питања за неке људе да ли знате и

да ли сте чули нешто шта се са њима десило. Да ли знате неког Алојза Кризманића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто о том човеку, да ли је страдао, како је страдао и ако сте чули, од кога?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, чуо сам да је страдао, а начин не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Ђуру Кризманића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам, али исто не знам начин на који је страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Андрију Девчића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам да је страдао, али исто, овај, на који начин, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли он има неке синове и шта су његови синови у то време радили?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Има он синове, синови су у то време, овај, се бавили пољопривредом и овај, радили су у шуми, у «Шумарији», бавили су се извозом дрва и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су његови синови били активни у ХДЗ-у?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја мислим да нису, бар по мојим сазнањима, мислим да нису. Они су аполитични, колико их ја знам. Мислим, виђам их и сада и верујем да се нису променили, да се нису, овај, ни онда били, а сада још мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стипо Долачки, да ли знате тог човека?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто о њему?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Стипо Долачки, знам да је страдао, мислим да је Стипо био у затвору у оној скупини коју сам ја једанпут тамо овај, кажем када сам носио мадраце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај човек био по занимању у то време?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Електричар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милан Девчић тврди да је он био редарственик?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Можда ако је, овај, једно време, овај, провео, мислим да није, овај, његово је занимање електричар, бар колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Дамјановић, да ли знате тог човека?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о његовој судбини?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, знам да је убијен. Мислим да је и он био тамо у оном затвору са Панџом, мислим.



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када сте носили те душеке, мадраце, шта сте носили?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је он имао неког сина и шта му је био син?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Имао је сина Анту који је, овај, после је био, мислим да је био у хрватској војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фрањо Панцо, њега сте спомињали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте га видели затвореног тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, њега сам видео затвореног и њега сам видео, овај, када су га приводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта му се после десило?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам да је убијен, сада точно не знам где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивана Видића, да ли знате тог човека?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, шта се њему десило?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Знам и он је исто убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај човек био онога дана у задрузи када сте били пре поласка на минско поље?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не сећам се, не могу са сигурношћу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепана Лукетића да ли знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за њега нешто чули?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, чуо сам да су, овај, он и његова друга жена, да су заједно нађени у гаражи убијени, значи у гаражи на цесги према минском пољу. Он је био, овај, седео са нама у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ове Славица, Јозефина и Маријана Павошевић.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, познате су ми оне, овај, али не знам како су, знам да су све три, овај, убијене, мислим први или други дан али не знам на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је њима Антун Павошевић?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Антун Павошевић је отац, супруг и син од убијених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је занимање тог човека у то време било?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Он је радио као трговац једно време у Ловасу у трговини, значи мешовите робе, а бавио се пољопривредом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли тужилац питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто нам је свима опште позната и неспорна чињеница процентуални однос по националном саставу у Ловасу да ли знате да ли је дошло и ако јесте када евентуално до поремећених међу националних односа између Срба и Хрвата пре овога оружаног сукоба?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не могу рећи да је у Ловасу било неких поремећених међунационалних односа, више је било поремећених односа између појединаца, између да кажем будала, а генерално поремећених међунационалних односа не бих рекао. Мој први сусед је био Србин и дан данас је тамо и ништа му не фали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли је неко од Срба због тих евентуално поремећених неких односа напустио Ловас пре овог сукоба?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, знам да су неки напустили, али не знам да су баш, да је то главни разлог напуштања, ако је то по њиховом тумачењу, свако себи узима право тумачити због чега је отишао, али мислим мој одговор, ја сматрам да није било толико поремећених тих односа да би се то могло оно генерално прогласити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, поименце, да ли је неко од тих Срба који су напустили Ловас пре овог сукоба у току и након напада се вратио у Ловас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, вратили су се неки, значи Воркапићи, Тепавац Зоран, не знам ко се још вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли су напустили, односно да ли су се вратили Девчић, Радојчић, Крњајић?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, вратили су се. Крњајића ја не знам да сам једанпут видео да је дошао, овај, мислим да он и прије тога да није био једно време у Ловасу, да није становао у Ловасу бар по сећању, тамо су му били родитељи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте Ви Вашу породицу изместили из Ловаса, ако се не вaram супругу и децу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре овог сукоба на како рекосте месец и више дана.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, супруга је отишла 02.08. са малолетним, са два малолетна сина и са родитељима отишла је у Немачку код тетке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из којих разлога?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Из којих разлога, из како бих рекао из неке психозе, овај, која је владала тада оно догађања након Борова села и све ово остало неке реакције што су се дешавале у околини, значи не директно због ситуације у селу него више због ситуације у околним местима где је ово што Ви кажете та национална нетолеранција била

израженија. Мислим да у Ловасу није било таквог стања да се овакве ствари десе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај напад на Ловас је био како сте рекли 10.10.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли је пре тог напада било неких преговора са војском, када је то било, ко је испред села преговарао и како су ти преговори окончани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, било је, овај, било је преговора, значи ишли су чланови Кризног штаба, састанак мислим да је био у Шиду. Преговарало се са војском, преговори како су завршили не знам нисам био укључен у то, овај, само сам чуо да се од мештана Ловаса тражило неких 200 «калашњикова» да предају оружје и то, којих по мом сазнању и што се то сигурно после могло и то никад није постојао тај број «калашњикова».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истрази сте помињали по надимку још неке особе које су учествовале у шиканирању, малтретирању, физичком мучењу приведених цивила у ноћи између 17.-ог и 18.-ог и 18.-ог ујутру.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Спомињали сте неког «Ницу», описали како изгледа и «Апатинца».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли остајете при тим изјавама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, остајем при тим изјавама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете проценити оријентационо, колико је те војске, како Ви кажете, специјалаца и нешто ових других, било у вашој пратњи приликом поласка на то минско поље?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, рецимо један вод, значи то је негде тридесетак људи, мислим, можда и више. Знам да је колона дугачка, развучена и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А вас цивила, колико је било?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нас је било педесетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти који су били у пратњи, та војска, како год да их зовете, које наоружање су имали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Већина их је имала «паповке».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А мањина?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам да ли су неки имали аутомат, али углавном сам запазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су носили то наоружање, да ли на рамену, у рукама или како?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, већина је имала на рамену, а неки су имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, служили сте војску. Да ли се сећате, официри коју врсту опртача су носили и на који начин, старешине?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, добро, већина официра носи овај, значи опасач и носи попречни онај каиш који иде испод или преко еполета, значи преко ознака за чинове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај официр којег сте помињали да је био у кругу задруге и после у командовању, да ли се можете сетити, какав је опртач имао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу, не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, кретање по тој детелини, ко је први уочио мине испред вас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам ко је први уочио, овај, можда је више њих уочило, овај, јер није било на једном месту, значи било је у том, у целом реду су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су те мине биле постављене фронтално у линији испред вас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У равној линији?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Рецимо у равној линији, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви пре него што је тај нагазио или на било који начин активирао те мине, да ли сте Ви видели те мине и отприлике на којој удаљености од Вас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Шта су оне биле, овај, па пар метара су биле од нас, оно колико је корак, два, рецимо, два, биле су, следећи ред је био даље, видели су се они кочићи само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви видели пре активирања те мине испред Вас, Ви лично?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, јер сам гледао на ону страну, када је први открио, више нисам гледао оно испред себе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се отприлике сетити, колико сте метара прошли до наиласка на те прве мине?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ја мислим једно двадесетак метара, најмање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли је тај погон «Борово» доле о коме сте причали, у тим дејствима, било у нападу, било касније за тих десет, петнаест дана, уништен, оштећен или да ли је нешто изнето из њега или да ли је био у функцији уопште?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није био у функцији, овај, с обзиром да нисмо могли ићи изван села, значи, овај, не знам, знам само да је овај, после сам то виђао, да је оштећен, да је један део, да је запаљен и да је нешто и однешено оданде. После је тај пункт служио тамо као чек поинт или тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Јосипа Јосиповића и Зворнимира Мартиновића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јосипа Јосиповића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јовановића, извињавам се.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Аха, Јосипа Јовановића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам и Зворнимира Мартиновића јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате њихову судбину, да ли су страдали, када, где, у ком месту?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јосип Јовановић мислим да је страдао 18.-ог, овај, мислим да је, мислим да је и он био у оној скупини у затвору, а Звонко Мартиновић је страдао једно десетак дана након минског поља, ако не и можда два тједна, не сећам се, нисам сигуран да ли је, мислим да је почетком једанаестог месеца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате како, под којим околностима?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, отприлике, могу претпоставити, овај, с обзиром да се то јутро, односно, је, јутро, овај, сам требао заједно са још једним човеком ићи у кућу Ђуке Мартиновића, његовог презимењака, требао сам ићи, овај, покупити његово тело. Међутим, не знам, дошло је наређење да ја не идем, него ишао сам, овај, човек који је требао са мном, још је неко са њим ишао и овај, они су њега нашли у, мислим да је у кући Мартиновића код камина у боравку и кажу ми да је био претучен, да је имао доста озлиједа. Сада, како је, да ли је убијен или све, углавном био је сав, био је мртав, мислим ја сам требао га то јутро износити, али не знам, по нечијем наређењу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тај други човек који је требао да иде са Вама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, Јосип Балић, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли сте видели иједног Србина:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите, молим Вас.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли сте видели иједног Србина на принудном раду или иког од њих да је носио белу траку око руке, означио кућу белом плахтом?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Србина на принудном раду?

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се да сам видео икога.

МИЛЕНА ВАСИЋ: А не сећате се да је неко од њих, виђали сте сигурно у том периоду, носио белу траку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, могуће да су имали, овај, али не верујем да је то нешто било чудно, мислим, мени, да.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да сте приметили, било би Вам чудно, сигурно би уочили да Србин носи белу траку. Преформулисаћу, мислим на страну то, само да Вас питам, у овом затвору у Месној заједници у коме је Петроније, рекли сте, истукао Вашег комшију, овог Синишу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није у Месној заједници, него у радионици механичкој.

МИЛЕНА ВАСИЋ: У радионици. Да ли знате, ко је управљао тим затвором?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Није Вам познато?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, то је било привремено сабиралиште где су та прва два дана скупљали људе које су нашли по кућама и овај, после то више није било за.

МИЛЕНА ВАСИЋ: А Ивковић кога помињете када су други пут приведени, да ли је он мештанин Ловаса?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ивковић није, Ивковић је по мојим сазнањима, из Вуковара.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Из Вуковара?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да или из Осијека, не знам, не знам, углавном знам да није из Ловаса, јер таквог презимена у Ловасу нема.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Значи, он Вам је рекао да погледате шта се десило?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Точно.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Са старијим Марком Грчанцем и да размислите шта ћете рећи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Директно Вама је то рекао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Па остало је нејасно, да ли сте виђали, да ли су Срби носили беле траке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Могуће да јесу, али кажем, нисам на то обраћао позорност.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели бар једног?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем могуће да јесу, није ми уопће то, нисам се с тиме оптерећивао.

НАТАША КАНДИЋ: Код хашких истражитеља описали сте то 17.10., долазак, пролазак кроз врата, улазак у двориште радионице и описујете тамо овај тог официра, односно војно лице за које мислите да је, човек, који је униформисан за кога мислите да је војно лице и да је по чину капетан. Да ли има неких ознака униформа, по чему Ви то закључујете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, има, виде се ознаке неке на овај, на раменима, значи и како бих рекао, одећа официра је увек, униформа

мало како бих рекао, боља у односу на обичног војника, бар колико ја знам из мог искуства, док сам служио у бившој ЈНА

НАТАША КАНДИЋ: Описали сте његове године, како изгледа, да ли је било неких детаља, да ли сте запазили на пример, капу или рукавице, какве је носио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не могу да се сетим сада, осамнаест година је прошло, мислим да то.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, овај, када Ви кажете, било је ту и локалних Срба, да ли можете да се сетите, ко су ти који су били тада у то време, тада када Вас претресају и уводе у двориште, ко је ту био од локалних Срба?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не могу се сетити, не не могу се сада сетити, да не кажем, било је.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете да сте видели Љубана Деветака, да сте видели поред тог војног лица.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Касније, када смо у дворишту.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте били у дворишту, да, а шта он ради ту? Добро, реците нам, овај, шта је, када вам то војно лице саопштава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула овај одговор.

НАТАША КАНДИЋ: Не може се сетити.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сетити, ево.

НАТАША КАНДИЋ: Када вам то војно лице саопштава због чега сте Ви доведени ту, да ли је тада у неком тренутку било у току вечери, да ли неко помиње винограде, бербу грожђа или те вечери се то не помиње?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не сећам се да је ико поменуо.

НАТАША КАНДИЋ: Сутрадан ујутру, када Ви кажете, тај, овај, заповедник те специјалне јединице, да ли је то реч о истој тој особи, истом том војном лицу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Изјаснио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, па ми кажите, да ли је то исто то лице о којем Ви говорите на путу, кога описујете на путу поред минског поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се изјаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, како Ви знате да је он, на основу чега закључујете да је он командант те специјалне јединице?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Чујте, када неко говори а сви слушају, онда знате ко је командант, мислим, постоји нека хијерархија у војсци и то сви поштују и то сви знају, значи коме се треба јавити, коме се обраћа, ко се слуша и то се, овај, врло лако утврди визуелно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли њега, да ли то примећујете, да ли га слушају сви ти који су ту, значи ти из те специјалне јединице и ови из «Душана Силног»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињао «Душан Силни».

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: «Душан Силни» нисам спомињао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, из паравојске. Помиње, само да Вам кажем, помиње паравојску, молим Вас, помиње, помиње, помиње паравојску, а ја питам, овај, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас на претресу није, код истражног судије је помињао пар паравојске, тако је било и ја сам му то предочавала.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, сада питам, да ли, значи и ове које Ви, за које кажете паравојска, да ли га и они слушају?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, нису ништа радили, овај, мимо, овај, онога што је војска значи спроводила, мислим што је војска, мимо наредби које је преносио тај заповедник својима.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било можда још некога међу тим униформисаним који је имао неку заповедну улогу, да ли сте приметили или сте Ви запазили само ово војно лице, овог капетана?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам како бих, на шта алудирате конкретно.

НАТАША КАНДИЋ: Не алудирам, ја питам, да ли је само, да ли сте приметили само ово лице у тој некој позицији заповедној или је било још некога док сте се кретали и када сте били тамо, неко ко је поред њега или поред њега, такође?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Реците ми само у којем тренутку, у колони?

НАТАША КАНДИЋ: Па, када крећете, мислим на 18.-ти ујутру, када крећете из овај радионице, када крећете путем и идете према, вама кажу да идете према винограду?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Питам, да ли тада док се крећете, да ли постоји још неко сем овог војног лица кога Ви видите као неког овај командата те специјалне јединице, да ли има још некога ко заповеда, ко руководи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, могуће командир вода или неко, али, овај, не мислим да тај заповедник, тај само спроводи наредбе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли могу сада, само да се вратимо још на 18.-ти, на 18.-ти ујутру. Ви кажете и у изјави хашким истражитељима, кажете, да се тог јутра, да се ту поново налази Љубан Деветак.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И кажете да он каже сада да ви идете према винограду да берете грожђе. Данас сте у једном тренутку рекли како Вам је то изгледало нешто онако у реду, а онда, онда се догађају та, овај, издвајања па помињете Мату Кесера који моли да буде издвојен.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Милка Кесера.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто се то догађа, шта је.



Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, морам да приговорим на ово, он је рекао зашто је одвојена једна група, тако да појмове не мешамо, рекао је радна група која ће да остане ту, а они иду други да беру, уопште није спомињао ово, овакво питање.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то издвајање дешава, да ли је то било на крају већ пред покрет или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, прво издвајање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово 18.-ог када помињете она ситуација Милко Кесер, одгурнуо га је Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То је било по издвајању, овај, радног вода, значи техничког вода, како су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када се то, таква ситуација дешава?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Пре изласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре самог изласка из?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Пре изласка из дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, да ли можете да замолите да се стално чује нека прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете.

НАТАША КАНДИЋ: Нема никада питања, али увек има коментар да омета овде. Молим Вас, да ли можете само то да ми разјасните, зашто значи он овај он покушава да буде у тој некој групи која би била издвојена или коју би Деветак издвојио? Шта је то што га плаши? Да ли можете да закључите, с обзиром да сте рекли да сте Ви имали тај неки осећај, па у реду, идете да берете грожђе, било је грожђа, ништа необично?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам шта је њега конкретно плашило, мислим, ко је преседео целу ноћ у онаквим увјетима, да би се свако забринуо за своју судбину и радије бих ишао пећи крух тамо и наливати уље у агрегат, него било шта радити, мислим, само кажем и мени, а верујем и свима је било циљ изаћи из тог дворишта и ова бербa грожђа је јако примамљива у односу на оно што смо преживели.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми још ово, помињете да је онда, да је издвојена та група за специјално мучење, помињете ту групу од двадесет и двоје.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, остало је овај мало нејасно, да ли неко чита та имена или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Та имена су, не знам не могу се сада сетити ко је читао, углавном, овај, сви ти који су, значи измалтретирани мимо врсте, прочитани су са једног списка.

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да Вас је питала председница већа, да ли се сећате ко је читао, па ево ја само још једном да питам, да ли.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сада сетити ко је читао, углавном свако је поименце прочитан и свако је завршио под батинама и овај, од тог списка, мислим да је само један преживео на минском пољу, Мујић Ивица. Сви остали су, који су тамо батинани, сви су остали на минском пољу и убијени.

НАТАША КАНДИЋ: Када крећете из дворишта, да ли се сећате, да ли је овај Љубан Деветак све време ту и Ви га видите када полазите из дворишта или је другачије, да њега нема ту, да, можете ли да се сетите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ја не знам шта је, када смо ми изашли из дворишта, ја више.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, када полазите, када полазите, када крећете одатле, када излазите, напуштате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Када полазимо, па био је у дворишту, овај, када је колона излазила.

НАТАША КАНДИЋ: И такође кажете да он саопштава то да ви сада се мења, да ви идете према, да идете да берете грожђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао педесет пет пута и у истрази и на претресу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро у истрази да, нисам чула да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је на претресу данас баш.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је, добро, извинињам се ако је рекао. Ево сада оно што хоћу да Вас питам, мислим да није било јасно, овај, рекли сте на тужиочево питање колико сте прошли од цесте, јел тако до првих мина. Ако добро пратим, молим? Колико ја памтим, Ви сте од цесте према брду ишли и није било мина?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Него тек када су вам наредили да заокренете.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тако је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тако?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да сам био јасан. Прво смо се кретали у правцу окомито на цесту, значи у том потезу нисмо нашли ниједну мину. Када смо дошли до краја, онда смо се окренули, значи у правцу, паралелно са смером кретања цесте. У том корачању смо наишли на мине, значи.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је то метара од, Ви сте данас рекли на његово питање, двадесет метара.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја мислим тако, двадесетак метара смо најмање ишли.

НАТАША КАНДИЋ: Значи од тренутка када сте заокренули?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Од тренутка закретања, најмање двадесетак метара смо ми ишли до првих мина.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, ја се извињавам, ја мислим да је то уопште подсећање на то шта се догађало на минском пољу, да је један можда најтежи део овог читавог догађаја, али ево, само да Вас питам још, када је та наредба пала, да ћете сада да разгрђете мине и да када се наиђе на нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да разгрђу мине, него детелину.

НАТАША КАНДИЋ: Детелину да разгрђу, извињавам се и када је речено да не треба да се, овај, стане, судија Вас је питала, како сте, уствари ви то, да ли је тада било јасно да треба да разминирате, па ја опет питам, како, на који начин да разминирате и на шта, уствари, каже, овај, Краљевић каже, ја ћу први, да разминира, да пређе преко мине, да?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Покојном Краљевићу и мислим свима нама је било јасно да ћемо ми тамо погинути, загинасти, па када је већ тако, онда боље, што каже, да сам себи пресуди него да му неко други. Мислим, оног тренутка ја мислим и ја и сви остали да смо били, да нам је било јасно, уствари било нам је јасно и већ у самом путу када су на сред цесте убили човека у колони, шта нас чека. Покојног Бођанца Бошка убили су иза мојих леђа на десетак метара, тако да је апсолутно свеједно, убили вас на цести, у детелини, у минском пољу или већ не знам на чему. Мислим да је само срећа што сам овде, да немам, не знам шта још друго да Вам могу одговорити.

НАТАША КАНДИЋ: Ево само, када Ви чујете да ови који су иза Вас војници, ови који су из специјалне јединице, да они залежу, како Ви кажете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем да смо ми направили неких двадесетак метара, довољно времена су имали да иза нас залегну и заузму сигурне позиције.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то пре ове мине прве?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Пре прве мине, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је то био знак нечега када сте чули шта, шта је Вама то значило што су они?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Апсолутно ми је било свеједно, госпођо, мислим, тако ми је било свеједно како ће ме убити. Ако ме нису тамо на цести убили, зашто бих се бринуо хоће ли ме убити на детелини, бар са мог становишта. Ни тада ни после ни сутра апсолутно ми је свеједно, на који начин, ако морам страдати, апсолутно ми је свеједно. Не знам зашто би то Вама било битно, након, након.

НАТАША КАНДИЋ: Па, у циљу разјашњавања шта је коме ту познато, знате, то је, овде се чују различите интерпретације тог догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ће суд да цени, идемо даље ако имате питања.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Различити су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо времена за такве приче.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Различити су Вам и сведоци, свако то доживљава на свој начин.

НАТАША КАНДИЋ: Тако је. Када се чула пуцњава, ја Вас сада питам, да ли испред Вас у правцу Вашем, је «Борово» и силос, да ли је тако?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тако је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите у неком тренутку да ли у таквој ситуацији можете да видите шта се догађа из тог правца, да ли има неке пуцњаве из тог правца?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Колико се ја сећам, не, из тог правца није. Углавном иза леђа је долазила, значи пуцњава и онај фијук метака и.

НАТАША КАНДИЋ: И само, ја Вас молим да и на ово ми одговорите, када је дошао тај официр и када ви настављате сада овај, Ви сте, ви рањени сте изнети јел тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рањен.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја нисам био рањен, помагали смо.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, рањени су, рањени су изношени.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Помагао сам код изношења рањених.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, и они су у каналу, јел тако?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, у каналу испод цесте.

НАТАША КАНДИЋ: Сада кажите ми, овај, ова наредба за разминирање, ко даје ту наредбу, ко показује? Добро, рекли сте нам да овај војник показује.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Војник нас је наводио, значи, давао инструкције, како, коју мину, што треба направити, онај ко нађе мину и шта треба направити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате, ко даје ту наредбу да се, значи, поред тога што се све догодило, да се сада иде у разминирање тако што ће неко да покаже како то треба да се уради?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Исти онај, значи командир вода који је, који нас је пратио, значи заповедник тај, који је са овим официром, са пуковником размењивао мишљење о томе, ко је поставио и ко би требао разминирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви у том тренутку налазите на асфалтном путу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Када њих двојица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када слушате ове наредбе за разминирање и то?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тамо смо били сви скупљени, са извученим рањеницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога иде разминурање?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ишло је разминурање, да. Ми смо, опет, овај, заузели позиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте на асфалтном путу, па се враћате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Били смо испод, практично, на стази испод цесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли док, сада вас терају да разминурате, да ли Ви видите ове који су остали на пољу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И када неко каже да погледате, прегледате, да ли међу њима има живих? Да ли се то догађа одмах када сте ушли или након или пред Ваш излазак из детелине или? Не можете да се сетите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу сада точно се сетити, углавном.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Господине Милане, ја ћу Вам поставити једно претходно питање, па како ми одговорите на то, а пре тога тражим дозволу директно ако суд дозволи, да Вам поставим питање. Бићу врло прецизан и кратак. Молим и за такве одговоре. Ви сте давали доста изјава, до сада, прошло је доста година, Ви сте интеллигентан човек, као што смо се уверили сви данас, сећате се и неких детаља, Богами нешто је време однело, сасвим разумљиво. Претпостављам да и за Вас то значи да се неких детаља боље сећате оних дана приближно догађају, него данас. Нешто је избледело и што је опет сасвим разумљиво. Ја Вас питам, да ли остајете у свему при изјави досадашњих, датих изјава, а посебно пред истражним судијом овде 13.09.2007. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је рекао на почетку да остаје.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При оним изјавама.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Већ је одговорио, да. Посебно бих Вас упутио на Ваше изјаве, јер данас имамо неке контрадикторности у неким изјавама, па да Вас ја подсетим на ове изјаве дате на тај записник, а при којима Ви остајете. Зато сам Вас то прво и питао. Ја се извињавам, то је 41. страница да би суд могао то да прати, 41. са цитираног записника, последњи пасус, на питање одбране, «да ли је пред Вама некада у то време, Вама лично или неком другом»; а Ви сте то чули, «Љубан Деветак издао налог да се неко туче, малтретира, убије, приведе, одведе, пљачка и тако даље»; Ви сте тада одговорили «не». Остајете ли при том одговору и данас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам ја данас можда нешто друго рекао?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја само питам, остајете ли при том одговору и данас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Остајем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али није било тих контрадикторности што Ви спомињете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево контрадикторности. Данас сте рекли, «након два дана јасно је било ко је главни у селу. Љубан је ишао» и тако даље. Ја не знам да ли Вас је суд питао, ако јесте, ја повлачим питање, не тражим одговор, али да будем прецизнији, да ли Ви ово Ваше закључивање, да је Вама јасно, ко је главни у селу, доводите у везу са Вашом констатацијом да је након извесног времена када Вам је неко рекао да ћете ићи на Вуковар, Љубан рекао да нећете ићи и како сте Ви рекли, и у истрази, а и данас, богами поновили, да Вам је тако спасио живот. Да ли из тог чина Ви закључујете да је Љубан тај који «ведри и облачи» у селу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја сам то и на прошлом саслушању рекао, да се за све у Ловасу што се дешавало, питало њега. То су и од других сам чуо, а и, кажем, а и из тих изјава се може закључити кога се све питало. Мислим да сам ту био јасан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја нисам случајно рекао да сте веома интелигентан човек, зато Вас то и питам. Дакле, понављам, Ви кажете да је јасно било, бар Вама, да је главни био. Ја Вас подсећам, да ли је тај закључак Ваш изводите из овог чина или имате нешто друго, а пре тога Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или то изводите закључак из целокупне ситуације?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Из целокупне ситуације, значи, ја сам био у Ловасу шездесет и нешто дана, мислим да је то, да сам имао времена довољно да видим шта се дешава и како се треба понашати, ко ведри и ко облачи у Ловасу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Управо сам зато и питао претходно и цитирао да сте рекли и остајете при том одговору да у Вашем присуству, нити је Вама ко рекао да је Љубан шта наредио и тако даље, дакле, управо због тога. Остајете и даље при том одговору, а тврдите ово на основу укупне ситуације и приче. Али сам Вас питао за причу пре тога.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам шта покушавате, али ево могу Вам рећи, ја нисам био када је он издавао наређења, нисам члан његовог колегија био, па не знам, овај, каква је, каква је наређења доносио. Ја

само констатирам оно шта сам доживео на терену, односно што сам преживео на терену.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, тако је. Ево око те контрадикторности, да разјаснимо само најпре суду, а и свима нама, зато смо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, нема ту контрадикторности.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, извините судија, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он човек никада није рекао да је Љубан њему нешто наредио, ни данас на претресу, ни раније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. На питање истражног судије, страна 14 исти записник, Ви одговарате, говоримо о догађају 18.-ог и пре поласка на бербу грожђа, како Ви то кажете и како је, али то ћу Вас питати касније, како је овде записано, «а то је трајало један сат, са по негде иза 8, мислим тако нешто. Тешко је поимати време када, али у раним до поподневним, подневним сатима речено нам је да ћемо изаћи ван из дворишта, да идемо брати грожђе»: Истражни судија Вас пита: «Да ли знате ко Вам је рекао?», «Не, не могу се сетити», а данас се сећате. Ко Вам је рекао управо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, ни сада нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сигуран, јел?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не, да нисам сада изјавио да сам, ко је рекао, мислим да нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, питала Вас је и Наташа Кандић пре тога и Ви сте рекли. Ја само питам шта је тачно, ништа више. Не можете да се сетите, добро је, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија Вам је или заменик тужиоца у истрази ово предочавао, па сте се Ви сетили да је Љубан рекао да се бере грожђе, па сте се данас сетили да је Љубан рекао да се бере грожђе, па сте пред истражитељима Трибунала 1996. године причали управо да је Љубан рекао да берете грожђе. Ово што се нисте могли сетити код истражног судије после седамнаест година.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, пуно је година прошло, неке ствари, ја не читам оно што сам пре рекао, али мислим да, она најсвежија сведочења овај можете узети као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она прва која су била?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Као она прва, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На страни 34, још смо код овога шта је рекао Љубан или шта није рекао, на питање, у истрази ово говорите управо шта ја цитирам, а касније на питање тужиоца на страни 34 другачији одговор дајете, али то ћу посебно да потенцирам какво је питање било. Ако се добро не прочита, то је пасус одоздо први, други, трећи, четврти, пети, судија, заменик тужиоца пита, као да даје и одговор, он пита,

уствари, сведок Милан Цоњар: «Рекао бих сада када бих рекао да је бесконачно дуго трајало временски, то је толико» и тако даље. Заменик тужиоца, «нисам чуо да је издато било какво посебно наређење, али када су мучени, када се мучење завршило, приметио сам да је Деветак још увек ту. Тада нам је саопштио да нас све воде у виноград да беремо грожђе»: Сада Ви одговарате уместо обрнуто, значи ово је било питање тужиоца, а уствари Ваш одговор, сведок Милан, «да, тако нам је речено да ћемо ићи», одлично одговарате, «да, тако нам је речено», а тужилац сада пита «из ове формулације произилази да је то вама Деветак рекао?». Е, Ви се сећате сада да, јел тако било?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада, тако је било, имамо написмено, транскриптовано, шта сада?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћу да охрабрим колегиницу да је фина питања поставила како осгали постављају. Али када смо код постављања питања, ево још један уникат, на 35. страни, исти заменик тужиоца, дакле он у форми питања одговара уместо сведока, став други одоздо, на 35. страни, «Када смо стигли до поља на периферији села према фабрици, између десне стране пута и фабрике «Борово» и последње куће у селу, обавестили су нас да нећемо брати грожђе, него ћемо тражити mine», па сада подпитање, можете ли нам прецизније рећи, ко вас је то тако о томе обавестио? Читам, јер се снима, само зато и добро, нећу, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је цитат заменика тужиоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, хоћу да кажем колико су збуњивали сведока да даје контрадикторне одговоре на једном записнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него по ЗКП-у када неко лице, посебно у овој ситуацији после осамнаест година се саслушава, има се право предочавати оно што је некада раније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово није предочавање, прочитајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, цитат тужиоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није цитат, питање, па погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је то, ја видим, имам наочаре. Па, не чита му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тужилац сигурно не каже да је он био на минском пољу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У томе и јесте суштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда видите из овога да чита.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, ја не видим ништа, само читам шта пише, нећу да видим.



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чита исказ дат пред истражитељима Хашког тужилаштва.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Стајало би тако, предочавам Вам Ваш исказ, читам, а сада ћу предочити, мислим, добро. Видим да ме пожурујете и с правом, ја ћу да пожурим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште Вас не пожурујем, него да не губимо време на овакве ствари, идемо на битна питања за одбрану.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, врло битна питања, најбитније питање сам поставио и човек је одговорио исправно. Све су друго конструкције. На питање оптуженог око формирања полиције и тако даље, Ви одговарате и каква је улога те полиције, Ви одговарате, а сада ћу Вас питати, на основу чега, на основу чега тако дајете одговор, односно остајете ли при том одговору? Ако сам добро разумео и тако даље, сведок Милан Цоњар: «Да», на страни 45, «хтео сам то рећи да је било покушаја да се донекле успостави ред у селу, да се мало ситуација смири, јер било је ситуација да су значи ови који су дошли, пљачкали куће локалних Срба, знали су упадати. Та екипа која је дошла први дан, која је била у кући мог пунца, ја бих то назвао бандом пљачкаша, лопова, силеција, убица. Ти људи су дошли, ја мислим из једног циља, да покупе што је њихово, што могу без неког идеолошког предзнака», то ми није јасно, «кажем да се после тих дана покушало донекле да се ситуација стабилизира, смири, организира и кажем, највећи део злочина, значи укупно 66 људи» и тако даље, «убијено је у Ловасу, значи страдало у периоду негде од 10. до 20.10., тако мислим». Да ли остајете при овој изјави?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, то сам и данас потврдио, да је највећи део убијених страдао управо у том периоду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро. Е сада, приметио сам кроз Ваше исказе до сада, да сте најмање користили формулацију четник, усташа и тако, то се највише овде користи, него паравојне, паравојне снаге. Ја Вас питам, мада је суд нешто и питао, можда му је јасно, онда нема потребе да одговарате, по чему, по чему сте разликовали те паравојне снаге од осталих снага, јер било је доста тамо војске, то знамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, било је резервиста, регуларне војске, војне полиције.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Војне полиције је било и тако даље?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, да, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А по чему војну полицију?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, где сте служили војни рок?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја нисам био, ослобођен сам.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ето, да сте служили, овај, било би Вам јасно, значи, војна полиција је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има оне беле опртаче, јел?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Довољно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А реците ми, да ли су имали ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте то виђали војну полицију?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Војна полиција је дошла касније, значи након овај 10.-ог, односно након 18.-ог, након 20.10. негде, значи након свих ових, главнине ових немилих догађаја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е, ове паравојне што Ви називате, њих, овај, по чему сте разликовали од ових резервиста, да ли су носили исту униформу, ознаке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ма, носили су.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све и свашта?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Све и свашта, да, од капа, од, било их је са кокардама, са петокракама, са Бог те пита са чиме.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово за петокраку нисам сигуран, а за ово све је тачно. Да Вас питам, да ли су носили неке видне које су их обележавале, којој јединици припадају?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих предочио, али суд, али нема потребе, ако мислите да не, зато што имамо једног који је истрчао мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо једног јединог сведока који прича другачије.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, ако има неко, пазите, и ја и сви остали сведоци, сви смо ми имали ограничене правце кретања по селу, било је делова места у којима ја нисам могао ући по месец дана или, односно само уз дозволу, уз пратњу и по наређењу овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада да Вас питам, то што сте Ви ишли где сте морали да идете, ако сам добро разумео и ишли сте да радите и тако даље, које послове, ја Вас не питам и око вредности бонова и тако даље, да ли сте сретали, виђали сте онда мештане, Хрвате, Србе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И ако сам добро разумео, одговорили сте данас на питање моје уважене колегинице, да су Хрвати носили беле и да сте и Ви носили белу траку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су сви Хрвати носили беле траке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја мислим да јесу, бар које сам ја видео.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Које сте видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли сте виђали ова лица, ја ћу Вам прочитати, овај, иначе из Ловаса.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Можете прочитати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само пре тога, да ли сте Ви радили у задрузи у то време или не?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, ја сам у то време био на Заводу за запошљавање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На Заводу за запошљавање?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта Вам је овај Милас обећавао, да ли Вам је обећавао неки посао у задрузи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли јесте или није?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, само тај догађај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А нисте се запослили?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Датира, тај догађај датира од две године пре, значи уопште нема са конкретним овим догађајем, овај, то алудирате тамо на не знам 1990. или.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећемо о томе.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, Милас ми је обећавао да ћу се запослити, ако се упишем у ХДЗ:

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То сте Ви рекли, ја Вас нисам питао. Да ли сте исто то рекли и овом Ивановићу који је правио службену белешку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да јесам, зато што је он то имао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Имао је он то унапред записано са овим Ивковићем, пардон, са Ивковићем, не Ивановићем него са Ивковићем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Исковић, браво, Ивковић, Ви сте.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Са Ивковићем сам разговарао, овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта је он унапред забележио, да сте се укључили у ХДЗ; да Вам Милас обезбеди посао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, он је боље, боље је знао можда него ја, мислим, претпостављам да је читао као и Ви, сада све припремљено.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: О, хвала Вам. Дакле, тада сте, тада сте говорили о набавци неког оружја? Да ли знате нешто о оружју?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не предочавајте те белешке.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Он је само, ја нисам имао намеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте под којим условима су узимане белешке, пре тога.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вас је малтретирао тај који Вас је саслушавао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога му приказана крв човека који је. Молим Вас, те белешке немојте да предочавате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: О, па ми смо их увели у предмет преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је увео у предмет?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ове, ове, судија, не може да се побегне од тога, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увели Ви у предмет, убацили у предмет Ви.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, истражни судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали истражном судији?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, истражни судија констатовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли смо да то неће бити доказ у поступку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, да изузмемо истражног судију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада, идемо даље са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неће моћи, али добро.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да ли остајете при питању, да ли морам одговорити?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не морате Ви ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговараге на такве разговоре који су под тим условима како Ви наводите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте малтретирани када сте саслушавани код овог Ивковића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, на неки начин и јесам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На који начин?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Застрашивањем, значи први онај улазак, то је већ застрашивање. Господин Ивковић мене пита, узима генералије као што и овај суд узима, шта сам завршио и све и каже овако, е замисли, каже, пита ме, да ли ти је предавао шта Адам. Рекох, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, небитни су ти разговори на тај начин.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тако ми је рекао, причај као да си на испиту, значи све што знаш.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Био си млад студент онда и тако даље, добро. Ви сте споменули овде, одговорили на питање председнице већа о неком Кризном штабу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је постојао Кризни штаб и од када датира, када је формиран Кризни штаб? Да постоји, то знамо сви.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па не знам точно када је формиран, мислим да је негде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: После догађаја у Борову, дакле Борово реци, да ли после или пре?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да је после, нисам сигуран, јер нисам био члан Кризног штаба, нити ме нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То хоћу да Вас управо питам.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Посебно то, овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ко је овај Грачанац Марко под бројем 4?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Грчанац Марко млађи или старији?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, чекајте, а Цоњар Милан, пардон, ја се извињавам, ја се заиста извињавам. Дакле, одустајем од тог дела питања. Е да се вратимо, Марко, повело ме то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте да се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта хоћете, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате шта да разговарате, нити Ви да добацујете, зашто одустаје. Он има право да пита шта жели.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећу да питам, ево судија, јер сам овог тренутка установио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно је шта сте Ви хтели.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Знатижељна је колегиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршите, то објасните после претреса.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја пристајем. Римар Мирослав.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он био и где је радио? Да ли је он Хрват?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е то Вас питам за све. Шта је радио он у то време, говоримо за тај период?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мирослав Римар је радио у пољопривредној станици у Вуковару.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Говоримо у Ловасу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: А шта је радио у Ловасу, не знам, јер, овај, кажем, сви смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали од 10.-ог па надаље?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја не знам да сам га можда једанпут или два пута видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко одговорите ако сте га видели и да ли Вам је познато.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је он Хрват?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је носио белу траку?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, не сећам се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када сте га видели, када сте га видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не сећам се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не сећате се?

- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А Кесер Ђура, да ли га знате, Ђука, пардон?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ђука Кесер, да.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он радио?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Он је радио као секретар у задрузи.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је и он Хрват, да ли сте га виђали у то време?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је носио белу траку?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ко ће се сетити свега.
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Он је био у Уреду тамо, није се шетао по селу.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ђаковић Марија, да ли познајете њу?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је она радила где?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Радила је као тајница у задрузи.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко ме је била тајница?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Једно време је била, мислим да је била код Љубана Деветака.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Што би била Љубану када је он газда у селу, шта ће му?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Шта ја знам, шта ја знам.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је био директор задруге, ко је био директор?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тамо је била горе у згради задруге.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И тајница била директору?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам коме је била, овај, била је тамо у згради.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је носила она белу траку?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте је виђали?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, нисам, не сећам се да је, виђао сам је у Ловасу, али.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не сећате се да је носила?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се да је носила траку.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пемпер Мирко, да ли је он радио где?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, радио је у задрузи.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је био у задрузи?
- Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Био је шеф књиговодства.
- Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шеф?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Добро, није онда био шеф књиговодства, овај, радио је као, не знам, књиговођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мислите на период после 10.-ог?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, он је био и пре, у том периоду. Он је радио у задрузи, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је и он Хрват?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је носио он белу траку? Не знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Балић Љубица, шта је радила она?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам шта је радила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је радила у задрузи? Хајде да скратимо, ја да прочитам, а Ви да кажете, да ли су то све Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек каже да не зна где је радила.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Балић, Балић Љубица.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где је радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што се не сећате, слободно реците, не сећам се.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Видим да господин покушава.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ма, уопште не покушавам, господине.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: То су Хрвати, питање јесу ли и Хрвати сви носили или, мислим, не знам колико је то Вама битно, ја ћу Вам рећи, мени је битно да су сви они људи који су морали ићи, који су свако јутро морали се јавити на распоред, на тај присилни рад, уз пратњу, да су сви носили овај ознаке, а ово остало је, нити сам посебно пратио, нити сам овај, сигуран за одређене особе. А за ове све остале који су са мном били, то ће свако потврдити да је носио. Колико је то сада Вама битно, то Ви процените. Мислим да сам био јасан овом изјавом, да то уопште није ствар, не знам Љубице Балић или не знам што Ви покушавате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хајте да не причамо о томе. Ми знамо шта је битно и ја питам, одговорите, можете, не можете и готово, идемо даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ево, ја сам Вам рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Идемо даље, Балић Љубица не знате, али Брајковић Фрањо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Исто не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Жадањ Фрањо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, мислим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кесер Мирко?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сомборац Владо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Лутровић Антон. Палијан Јосип, Кувеждић Јосип, Рудић Златица, Балић Жозефина, Ловрић Катица?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не сећам се, рекао сам Вам сада, да они који су са мном ишли углавном који су подледали томе, да је већина носила, односно готово сви су носили овај те ознаке.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У овом тренутку сте рекли две контрадикторности, већина, сви. Да ли су сви или већина?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ма, сви који су ишли на тај присилни рад, који су морали носити, е сада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да Вам предочим исказ осталих сведока, а и Ваш на нека питања овде, да су сви Хрвати носили. Ја Вас питам, да ли су ово Хрвати, да ли сте их виђали и да ли су они носили? Много просто питање. Не знате, не сећате се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек, не сећа се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оне који су са њим били тамо по радовима, сећа се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, али нису сви.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Добро, са мном су били на том присилном раду само Хрвати, нису били Срби, према томе, овај, за мене су то сви значи, ја ове који нису били са мном на присилном раду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То и нису неки Хрвати?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не, не сматрам предметом Вашег питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да, немојте да добацујете, Ви сада хоћете да одговарате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опростите, ево ја сам крив, ево нећу. Просто ме изазове са овим коментаром, не бих ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта има да Вас изазива.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, жив сам човек, шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек прича оно што је њему познато.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте данас рекли, а и бројни сведоци овде, да је отприлике критеријум по Вама и тим сведоцима, можда предочимо, мислим да нема исказа ниједног сведока да то није рекао, да су тамо бирани људи за малтретирање, за брање грожђа и тако даље, за ову инцидентну ситуацију, који су сви били на некој, како се зове, тамо, трака, не знам то.,

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: На касети снимљено.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На касети снимљено?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да су сви чланови ХДЗ. Да ли је то тачно или није?



Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, нисам рекао да су сви чланови ХДЗ, него да су били на тој ХДЗ прослави. На тој прослави су били и људи који су, овај, свирали, који су дошли погледати случајно, камера не снима само ХДЗ-овце, камера снима све. После је нашао на том снимку, ја мислим да је свако детаљно изанализиран и да су ти критерији анализе одлучили о томе ко ће бити и по којој основи изведен и на остали начин малтретиран.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако суд не забрани, ја бих тражио одговор, да ли знате, колико чланова ХДЗ је у Ловасу било, с обзиром на жртве, мислим, моје поштовање дубоко?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам уопће.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу Вам рећи, 231.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама даје право да одговарате, иа Ви одговарате на своја питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, зато што провејава овде да су само чланови ХДЗ; значи 231 жртва би требала да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама даје право да одговарате на своја питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, понашам се као тужилац, извините. Да ли знате, сем онога што сте говорили о оружју оно где сте саслушавани, прављена белешка, да ли знате да је пронађен неки контигент оружја, односно делова, ножева неких нових, кратких ножева? Ја сам много рано служио војску и тада није било «калашњикова», од тих модерних, да ли је било овде, да ли се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тако нешто познато?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није? Да ли није или не знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није, није, не знам, мислим, није ми познато.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, то што је непознато, таман посла. Да ли Вам је познато ко је био непосредно пре уласка у село директор задруге и ко је данас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У сваком случају, познато ми је, радим са њим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Радим са њим сада, господин Рендулић Адам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи да је Милас извршио обавезу.

***Опомиње се адвокат Здравко Крстић под претњом новчаног кажњавања, да не одговара на сопствена питања.***

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само констатујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта Ви да констатујете, Ви знате као адвокат шта може у овој судници, а шта не може. Не можете Ви да одговарате на своја питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У праву сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И додајете Ваше коментаре, досетке и тако даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово су озбиљне ствари, нису досетке. Ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И преко председника већа питања, убудуће.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, тако је. Ја питам сведока да нам каже, али кратко бих молио да нам одговори, шта, с обзиром и да ради у тој задрузи, не да је много хвали него да каже, шта значи та задруга, то пољопривредно добро за село Ловас у то време, па и сада, мислим у економском, у социјалном смислу и тако даље, да ли су сви упућени тамо, да ли кооперирају, да ли се дају кредити, да ли су се онда давали кредити, да не причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то познато?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Значи ловаска задруга и прије и сада значи, сада нешто у измењеном организационом облику, значи као друштво «Аратор», следник ПЗ «Ловас» је била генератор развоја Ловаса, самог места Ловаса. Место Ловас је и пре тих догађаја и сада после било водеће на подручју бивше општине Вуковар и једно од познатијих и признатијих средина, значи познато по вредним, способним и ортанизираним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имала задруга пуно стоке, трактора и тако даље?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пољопривредних машина.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Задруга пре рата се није бавила сточарством, значи тек сада након 2002. године, се ради интензивно на том плану, али је пре рата поседовала бројну механизацију, значи све пратеће стројеве потребне за нормалну пољопривредну производњу, машински парк, складишна постројења и добро организирану кооперацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило са тим?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Што се десило? Па, када смо се вратили, значи, ја када сам дошао у задругу, када сам почео радити, ништа од тога

практично није, значи или оно што је остало, то су остаци остатака. Значи, један део још док сам ја био тамо, био је оштећен у нападима, израобан, уништен, нешто је и онда нестало, на који начин и када и како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Део постројења је оштећен, значи комплетно силоси у нападима са пројектилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Око доприноса у развоју села, ове задруге и улоге, сведок је на 38. страни овог записника који смо на почетку цитирали, рекао да је допринос немерљив. Да ли би то кратко могло да се каже и сада, мислим, остаје при томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, мислим, човек је објаснио, а Ви сада инсистирате на нечему.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево завршавам, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте почели, тужилац ће изгледа и да шири оптужницу са Вашим питањима. Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тужилац, то му је основна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, јасно је шта је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекли сте онда, ја Вас питам, ајде сада шта сте рекли није битно, дакле, директор задруге у оно време када је задруга, како смо је описали, како сте је Ви видели и описали, сада радите у њој, не смете другачије ни да кажете, јел, враћате се, да ли је директор тамо највиђенија, виђена личност, персона око које се све окреће у селу? Говорим и онда и сада. Мало тешко питање, слободно одговорите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не покушавам продрети у смисао Вашег питања, опет алузија на нешто конкретно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Уопште није алузија. Да ли је то први човек у селу, директор задруге?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не мора значити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Свима помаже, ради.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не мора значити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не мора да значи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не мора да значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је препоручило онда Адама Рендулића у то време да буде главни у Кризном штабу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам шта је, мислим господин Рендулић је и пре рата био исктанути члан синдиката.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Може ли било каква акција у селу да се води, а да се заобиђе директор задруге и тада и сада?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, могуће је увијек, увијек постоје интересне скупине којима неке особе покушавају заобићи, то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, добро, добро, разумео сам и завршавам са овим питањем. Чини ми се да сам Вас питао, али нисте одговорили. Да ли је Адам Рендулић у то време делио некакве кредите за набавку беле технике? Да ли знате Ви око тога нешто, да ли сте Ви један од корисника тих кредита?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем Вам да ја онда нисам био члан, нисам запослен у задрузи. Значи, ја сам се у задрузи запослио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи немате сазнања?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, ја сам био на Заводу за запошљавање у то време. Чак нисам успео ни одрадити привранички стаж у задрузи, ако Вам је то значајно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, сада ризикујем да питам ово сада, да споменем Цоњара. Да ли је Цоњар радио у задрузи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Цоњар?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, овај који је био главни тамо.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Господин Рендулић, не знам, можда сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не Рендулић, Рендулић је логистика, него овај Цоњар који је обећавао посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Цоњар, Ви нешто сте се изгубили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не Цоњар, овај Милас, пардон, пардон, Милас Јозо, опростите судија, па Ви ме збуните када ме гледате тако оштро. Ја само очекујем када ћете да ме опоменете поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Казна Вам сада следи, опомена је била.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Е сада сам ожеднео, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево засмејали сте и сведока.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли познајете Миласа Јозу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Познајем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он радио у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, небитно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А где је сада, да ли можете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, небитно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како ћемо га предложити за сведока? Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, да, опростите, опростите, да не би излазио окривљени Девчић, могу ли нека питања, само у односу на њега, ја се извињавам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда Девчић хоће да постави питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неће, такав је договор. Ево да Вам скратим време, видите како ја мислим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немојте само уместо мене да питате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесмо се договорили да не излазиш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све сам питао за њега. Рекли сте и то је познато овде, да Вам је Девчић Милан кум?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви њему кумовали или он Вама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Обострано.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Обострано? Рекли сте на моје питање у одговору да се присећате више првих изјава и гако даље. Прва изјава 05.11.2003. године, Ви не помињете Милана Девчића као командира станице полиције у Ловасу, него то чините тек данас, односно овде пред истржаним судијом. Ја Вас питам, зашто?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, нико ми није поставио такво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно, његова прва изјава је била пред истражитељима и ту га помиње као главног у полицији.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја потенцирам изјаву пред њиховим судом, 05.11.2003. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то није тачно да први пут помиње сада, то је причао и пред истражним судијом.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, судија, нисте ме разумели, ја сам био конфузан, уствари Ви сте ме добро разумели. Дакле, одговорио је на моје питање претходно да се више присећа ранијих изјава, јер је био ближе догађају, ближе је догађају био 2003. године пред Жупанијским судом 05.11.2003. године, на страни 5, одговара да Милан Девчић његов кум није командир полиције, дакле то не потенцирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где одговара?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то одговара да Милан Девчић није?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево на страни 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то, хајде да видимо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево овај мој мученик има времена, па је листао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где то он одговара?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, у изјави не спомиње да сам био какав, било какав командир, него на питање браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви цитирате нешто што је Ваш клијент, дајте ми цитат са записника, где то одговара?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли га имате ту, на страни 5 ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам записник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од 05.11.2003. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај цитат где он то тврди?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Милан, али не каже командир, ја зато питам, зашто није онда рекао, ето то, ништа више и друго питање, по чему га је препознао да је командир, да ли је имао неки чин, да ли је имао неку униформу, да ли је неко га ословио пред њим, командире, команданте и тако даље или је стекао утисак што га је два пута пустио кући, па да је он главни тамо? Како неће кума, мислим, ако може да каже, ако не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ево, одговорићу на питање господина Крстића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Овај, господин Девчић, мој венчани кум, он је по професији, професионални полицајац, милицајац. Значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из тога сте?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Хоћете Ви одговорити уместо мене? Овај, значи код њега и када сам долазио, не само ја, већ и други, значи улазили су у милицију, улазило се када се ишло, када се ишло на испитивање, на батинање, није се ишло код њега, него се ишло доле у подрум. Код Милана Девчића се ишло када се хтела исходити пропусница или не знам, овисно ко је шта требао, значи ишло се директно њему. То је довољан разлог да се онда види, да се зна ко је главни, ко је командир у милицији. Мислим да то није, не треба писати тамо на вратима, не знам командир или не знам шта, него идете код онога који вам може решити проблем, значи, ко вам може, може вам решити главни, може се он звати капетан, командир или било како, ми га тако третирамо, значи. У свом мозгу га ја третирам, значи као командира.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Морамо да разјаснимо ово, да се не би јављао мој брањеник. Дакле, ја не питам за утиске сведока, него за чињенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то било општепозната ствар, да је Милан Девчић командир полиције?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, ја мислим да јесте, свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главни у полицији?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У полицији тамо, односно у милицији, у станици милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време у Ловасу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, јер није било других професионалних полицајаца, милицајаца осим њега.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Ви везујете то што је био професионални по занату полицајац, да је био и командир?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек има сазнање да је он.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нема сазнање, ја питам за сазнање, од кога је сазнао, он каже, то се тако, не треба да пише на вратима, не треба униформа, не треба, мислим.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја закључујем из тога.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из чега?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, из те укупне ситуације, значи од тога што је професионални полицајац, што се код њега долази.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За шта?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Што има уред. Значи код њега се воде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А где су остали полицајци?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Остали полицајци?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На улици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко важнији од Милана Девчића у полицији?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ма, није био ево, ако је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада, баш је то питање и одговор, добро, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш клијент је у истрази причао да је био командир полиције.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само, у које време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте управо у време од 10. октобра.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је последње, то је поентирање, дакле у које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, Милан Девчић је, окривљени Милан Девчић током целе истраге је тврдио да је био командир полиције, ето. После је променио своју одбрану.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Окривљени може да тврди и да је Напалеон, дакле то је његова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напалеон?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је његова ствар, он се тако брани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Напалеон не постоји.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Намерно сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећеш излазити, немам више питања, не, не, немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немате, идемо даље браниоци.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан, господине Цоњар, адвокат Игор Олујић, бранилац окривљеног Милана Радојчића. Ја бих почео са овим догађајима који су претходили 10.10., односно нападу на Ловас. Ви сте

рекли на питање господина тужица да односи у, национални односи у Ловасу нису били поремећени пре напада. Да ли је то тачно?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да нису.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Оно што ме интересује, да ли су, да ли су Срби учествовали у давању стража, организованих у оквиру Кризног штаба?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не сећам се.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је познато зашто нису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам, мислим знам да су, ево за надопуну Вашу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли да нису били или да не знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ово Ваше друго питање нема значаја.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Слажем се. Да ли сте видели неког Србина на стражи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам видео, али ево сада за Вашу информацију, са мном су били на стражи Хрвати који су касније били обучени у СМБ, односно униформе резервиста и мене су пратили као пратња.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Који су то били Хрвати?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Сомборац Хрвоје, рецимо, конкретно, Клисурић Мијо, значи он није, Сомборац Хрвоје је са мном био на стражарском месту.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Сомборац Хрвоје? Ја мислим да то име нисмо срели. Да ли је Хрвоје или Владо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Хрвоје, Хрвоје.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хрвоје?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Хрвоје. Његов брат је војно лице био и он је овај по уласку војске у село, он је обукао униформу и после ме је пратио по селу на моменте.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Рекли сте да Вам је и данас комшија у Ловасу Србин?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је то господин Миљковић Милан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Милош.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Милош?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Милош.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако сам Вас добро разумео, приликом напада 10.10. у његову кућу је бачена, у подрум његове куће је бачена.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У подрум његове куће, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко је био тада у подруму куће? Да ли је Миљковић био у кући?



Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Је, он и онда је била супруга.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је био још неко, да ли имају деце?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, не, он има одраслу децу који нису били тада.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Само њих двоје су били?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, мислим да је био и унук, нисам сигуран.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је и супруга Српкиња или је она?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Хрватица.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хрватица. Да ли Вам је познато, да ли је и комшија Ваш имао белу крпу на кући?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја, овај, после тих дана више нисам могао доћи до његове куће.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ни до комшије нисте могли проћи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем, овај, после тога ја сам становао код баке, то је значи у кући код баке, када више нисам могао се ни у пунчеву кућу ни у свој стан, онда смо се преселили код баке и негде од 20. мислим октобар, 21.-ог сам константно био у бакиној кући. Оног тренутка када су довели снају из болнице, из Митровице, стално сам био код баке у кући, значи то је неких двеста метара испред куће, тако да не знам уопште шта је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта је код њега било?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Шта је код њега било.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. Када говорите о томе да сте се кретали по селу, говорите о томе да су Вам сваки пут биле потребне пропуснице за кретање по селу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Е сада, постоји контрадикторност у односу на лица која су Вам издавала те пропуснице. Данас сте, ако сам добро пратио, рекли да Вам је прву дозволу издао Паво Клисурећ.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, рекао сам да ми је Павле Клисурећ издао дозволу за селидбу ствари, а прву дозволу ми је издао Милко Кесер, Милко Кесер.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Где Вам је издао ту дозволу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Прву дозволу сам добио у, ту пропусницу у кафићу том «Викторија».

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Извињавам се, можда ја не разумем, али значи, Мирко Кесер Вам је издао пропусницу у кафићу «Викторија»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А Паво Клисурећ Вам је издао дозволу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Издао ми је пропусницу у, тамо у милицији када сам требао селити ствари.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Такође сте рекли да сте након догађаја у минском пољу потражили пропусницу и да сте том приликом срели Ђуру Продановића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је Ђура Продановић издао пропусницу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате шта је, коју је функцију обављао Ђуро Продановић у то време? Да ли је обављао неку функцију?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам да је нешто, мислим да је после био тајник Месне заједнице, ако се добро сећам, ако се то тако звало, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли знате, да ли је он имао негде канцеларије, где су те канцеларије биле?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам, нисам никада, овај, ишао код њега. Сретао сам га по селу и био сам код њега у кући и то, али никада нисам био код њега у уреду, тамо где је он.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Рекли сте да сте након догађаја у минском пољу били у екипи људи која је у склопу Црвеног крста организовала преношење ствари из кућа.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Како је, ко је, тај Црвени крст, да ли можете да нам објасните, ко је организовао тај Црвени крст? Да ли је то неки Међународни црвени крст?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ма, није, не знам ко га је организирао, овај, тако су нас звали, тако су рекли, ви сте, радите за Црвени крст, у бити оно што сам рекао, значи, имали смо на располагању трактор, приколицу, екипицу, један возача, два, три мушка увек су била и пар жена.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је ту ишао у пратњу овај Хрвоје Сомборац, како сте рекли?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се да је он са мном био, овај.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте имали оружану пратњу, извињавам се?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесмо, никада нисмо и никуд без оружане пратње, за цело време које сам био и радио, никада без пратње нисмо ишли.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Кажете да сте почели, да сте радили премештање ствари да би се у поједине куће уселили Срби из Западне Славоније.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када су почели Срби из Западне Славоније да долазе? Да ли можете тога да се сетите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, неки су почели већ тамо крајем десетог месеца, а најинтензивније је било мислим иза 15.11.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Иза 15.11.?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Овај догађај који описујете у вези Вашег организовања ради одласка у Вуковар, да ли се он десио по Вашем сећању, пре или после пада Вуковара?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Пре, кажем, то је било десетак дана након догађаја на минском пољу, значи крајем десетог месеца.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Одмах, Ви сте одмах после минског поља били организовани да бисте?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не, кажем Вам, десетак дана, ми смо још пар дана радили ове послове које смо нормално, е онда тамо неких десетак дана иза тога, добио сам папир са списком људи које треба скупити, значи испред.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, то је неки крај октобра, почетак новембра, да ли је тако?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Такође сте у свом исказу рекли, у својим исказима, рекли сте да је у Ловасу постојала територијална одбрана.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: На основу чега то знате, да се то нешто звало територијална одбрана?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, зато, имала је своје седиште, имала је командира територијалне одбране и имала је људе обучене.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А где је било седиште територијалне одбране?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У Месном уреду.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате када је формирана?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли можете пробати да се сетите, ја ћу Вам помоћи, у свом исказу који сте давали код истражног судије, на страни 19, сте рекли да сте 15.10. ишли да носите мадраце у онај несрећни затвор и да је у тој згради касније се налазио штаб територијалне одбране.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, па то је то.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, 15.-ог није био тамо штаб територијалне одбране?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви, да ли је био?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим, точни датум када је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не, моје питање је, значи, пошто сте рекли да касније је била територијална одбрана, значи 15.-ог није била?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам сада точно, овај, да ли је био 15.-ог пре основана или није, не знам колико Вам је то битно, овај, нисам онда обраћао пажњу на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ја Вам само предочавам ово што сте рекли у истрази, зато ми је интересантно, да нам разјасните то ако можете. Прецизно се сећате да је ово било пре Вуковара, прецизно се сећате да сте 15. однели, прецизно се сећате свега, а ово би нам било исто значајно, пошто видим да имате добру меморију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате то или не знате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Точан датум када је формирана? Не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не знате. Одакле Вам је познато да је Милан Радојчић био на челу територијалне одбране? Да ли Вам се он тако представљао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, није, али тако су га третирали сви остали.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ови, значи домаћи Срби одевени у униформу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А Ви кажете да сте Милана Радојчића виђали након минског поља.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Како онда можете знати како су га третирали Срби пре минског поља?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам ја рекао да је формиран штаб територијалне одбране пре минског поља, јесам рекао да је формиран пре, ја сам рекао да се не сећам којег је датума формирана територијална одбрана. Значи да је постојала, али сада не знам точно од којег датума, то мени уопће, мени не игра улогу, не знам колико Вама.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте 17.-ог увече у том простору, ја се извињавам, у коме сте били, видели некаквог команданта, «рекао бих капетан», како сте рекли. Сада сте на питања одговорили да сте га разликовали тако што је имао бољу униформу и тако да је постојала нека хијерархија у војсци која се морала поштовати. Да ли можете да нам прецизирате, да ли сте видели на тој униформи и ако сте видели, какве ознаке?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, не могу сада точно дефинирати какве су ознаке са удаљености, али и сами сте рекли да сам изјавио «некакав

капетан»; значи нисам дефинирао да је капетан, не знам, прве класе или шта иде по тој војној хијерархији.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли знате, какве је ознаке имао капетан на униформи и капетан прве класе, да ли су то исте?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нису исте, разлика је.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У чему је разлика?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У цртицама, звездицама, цртицама, овисно о томе о којем роду се војске ради, али сам то из бивше војске, то сам давно мислим заборавио.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли дозвољавате могућност ако нисте видели ознаке, да је то лице по чину било потпоручник или потпуковник, да није био никада капетан ни капетан прве класе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Могуће, ја сам рекао да сматрам да је то некакав капетан.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро. Кажете да сте ујутру 18.-ог видели то исто лице. Да ли сте тада видели некакве ознаке, колико сте били удаљени од тог лица?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, колико сам могао бити, двадесетак, тридесет метара.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте тада уочили неку ознаку на униформи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам посебно обраћао пажњу на то, не могу Вам са сигурношћу тврдити.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: На питање суда, нисте одговорили, бар ја нисам чула, на којој удаљености у детелини је од Вас био Краљевић, ако можете да прецизирате?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Значи лево од мене, отприлике шта ја знам, тридесетак метара, можда.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли можете да се сетите, ко је био непосредно са Ваше леве и десне стране, од Вас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, могу. Са моје леве стране покојни Пањик Златко, са десне стране Филић Емануеал.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте у кретању кроз детелину били у прилици да гледате шта се дешава са леве и са десне стране?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Колико је могуће погледати, значи с једне и са друге стране, будући да се нисмо смели окретати, значи, видокруг није широк, значи, колико је могуће, Ви сами пробајте видети колико можете видети сада с лева и са десно.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Обзиром да сте сада рекли да тај видокруг није био широк, а да је Краљевић био удаљен од Вас тридесет метара, да ли је пре него што је он искорачио, тај део кажете да сте видели, да ли је постојао неки догађај који је претходио томе, па сте се Ви окренули?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, није, ја сам Вам рекао да та колона није била, овај, значи праволинијска, с обзиром да је конфигурација таква да завија, значи он ако је на мојој левој страни, он је бар метар, два испред мене. На крају, видокруг са леве стране је пуно, пуно јаснији, значи, не знам како бих Вам, ево на основу овога, ако сам ја овде и ако је тако колона, ако је тако цеста, онда ја са ове стране пуно могу више видети него ове у мојој црти.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Моје питање је било, да ли је постојао некакав догађај пре тога, пре него што сте Ви погледали и видели његов искорак, а да Вас наведе на то да Ви погледате баш у Краљевића?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, његов глас, он је рекао, «ја ћу први».

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: И онда је закорачио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, он је први закорачио.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ви сте то видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Само је према напред се нагнуо и после више, да кажем, један тренутак је био мрак, значи, глава у трави и ништа више, пар секунди, мислим, пуцњева и.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Споменули сте некаквог Сашу који је био ту. Да ли је он припадао овим специјалцима или не?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: По чему то знате да није припадао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, био је, речено је да је био у другачијој униформи, значи, значи у сивомаслиастој униформи, није био у маскарној униформи као остатак.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Кажете, речено је, да ли сте Ви видели да је био у различитој униформи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, јесам, видео сам, и рекао сам ја мислим то да пише у исказу.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро, рекли сте да је овај командант специјалаца био командант Ваљевцима. Да ли можете да се изјасните, да ли осим Ваљеваца у том временском периоду је било неке друге војске, из неких других места?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Само специфицирајте које раздобље, да ли целокупно раздобље од 10.10.?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Од 10.10. до 19.-ог?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: До 19.-ог? Нисам приметио друге.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам регистрирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Ја ћу се трудити да не понављам питања која су већ постављена. Прво питање односило би се на исказ који је сведок дао пред Жупанијским судом у Вуковару 05.11.2003. године. Ту на

записнику стоји овако – «17.10. у Ловас су дошли специјалци, а 18.10. резервни састав»: Прво питање за сведока би било, да ли може да објасни, у чему је та разлика и како разликује ова два састава и да ли остаје код ове тврдње?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, разлика Вам је у униформи. Значи, већ сам описао, специјалци су били обучени у маскирне одоре, а резервни састав је у СМБ униформама, значи оне старе, чохане.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај резервни састав дошао после догађаја у минском пољу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: После догађаја да, тај дан оно предвече, мислим, које време је било, овај, онда су се, неке колоне су ишле кроз Ловас и сада да ли су они остали ту сви, кажем, можда је део. После се то разместило по селу.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Исправите ме ако грешим. Мало пре је било речи о томе да је овај Саша који је објашњавао разминирање, разминиравање, био у СМБ униформи. Што се тиче овај тога, значи да ли је било поред војника у маскирним униформама, каквих је све униформи било у тој колони? Значи, имамо ову СМБ.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислите у овој колони која је нас пратила или у колони?

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Да, да, која је вас пратила?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Само СМБ и овај, ова двојица што су нас пратила, значи, Кресојевић и Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само појасните каква је униформа била тих ваших оружаних пратиоца?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Маскирна, мислим да сам то већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је, пита бранилац, било још неких униформи поред те маскирне, сем овог једног човека, Сашу кога сте видели?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам регистрирао друге, осим маскирних.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Да ли нам можете рећи, шта су на главама носили војници у колони која је пратила до минског поља?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Шта су носили на главама?

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Да.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Носили су овај беретке, значи капе, овај, да ли Вас занима шта је било на капама, која је ознака на капама?

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Углавном, сећате се беретки?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Имали су беретке.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Следеће питање бих Вам поставио у вези изјаве коју сте дали пред истражним судијом овде, у Окружном суду. Ту сте поменули на 15. страни да је у колони која је ишла према детелини,

поред двојице мештана, било специјалаца, отприлике за један вод и било је припадника паравојске, за исто, отприлике, каже се један вод. Да ли остајете при овој тврдњи коју сте данас изнели или дозвољавате могућност да је и ово тачно што сте тада изјавили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињао да је било те паравојске један вод.  
Адв. БРАНКО ДИМИЋ: У истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: На 15. страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, цитирајте ми тај део где је поменуо.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Истражни судија. колико је било ових паравојски? Сведок: па, за један вод, сигурно, једно тридесетак и била су двојица локалних мештана. Истражни судија. а ових специјалаца?

Сведок: па тих специјалаца, тај вод тих специјалаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али је ту појаснио да ово што је рекао, вод, да се односи на специјалце.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако сам ја разумела? «А њих из паравојске», онда истражни судија инсистира да појасни, «а паравојске, њих је било пар, на излазу, не сећам се да ли су они сви ишли за нама». Ето, тако је то ишло.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: У реду, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није то било да је паравојске, свако тумачи како му одговара. Изволите даље. Од бранилаца, да ли има још неко питања? Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: У данашњем исказу је рекао да је привођен два пута у полицију, па ја питам, да ли је то лице које га је приводило у полицију, исто то лице које се појављује у дворишту, наводно, које туче Вас и приведене 17.-ог?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, појавио се у дворишту.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли је то исто лице које Вас је и приводило?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро. У свом исказу од 11.03.1996. године, Лукетић Антон каже да су отпор пружили Јакоб Балић, Сениша Павличић, Томо Балић и још неки и Јосип Цоњар. Шта Вам дође Јосип Цоњар и да ли има везе родбинске са Вама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јосип Цоњар ми је брат млађи.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Где се он налазио у време ових догађања?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам, јер није био кући.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли је напустио Ловас пре упада овај ослобађања или у току напада?



Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, само мислим да је у току напада, овај, отишао из Ловаса.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Шта се касније дешавало са Вашим братом?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Брат отишао је у Илок, из Илока завршио је, не знам ни ја, у Немачкој и после је, овај.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А у току рата, шта је радио?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У току рата био је у Осијеку у гарди, мобилизиран је и.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро. Рекли сте да, када је то славље ХДЗ било у Ловасу, Ви нисте били ту, Ви сте били на фудбалској утакмици, то се дешавало 29.09.1991. године, да ли је и Ваш брат играо фудбал исто тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Играли су, али не, овај, играли су у млађим категоријама, значи.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А против кога сте играли тамо?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У Борову Селу против кога?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Против кога сте играли?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Против «Слоге» Борово.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А нису биле зенге то?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је одговорио.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Мислим да нисте играли против зенги, мислим?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мислим да сам био конкретан, значи играли смо у Борову Селу против «Слоге» Борово, значи натецање опћинске лиге.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А ко је од играча играо за «Слогу» Борово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ево, рећи ћу Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да ли треба да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо фудбалску утакмицу да расправљамо?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Не треба, у реду је све. Хвала, немам више питања.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да Вам набројим састав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да набрајате. Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам објасните овај термин, да је Петроније био неуредан, шта подразумевате под тим неуредан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Запуштен, значи човек којем уопће није стало како изгледа, како се.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вас молим да објасните, шта је то било неуредно и запуштено на Петронију?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, одјећа.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Објасните шта подразумевате под тим појмом? Шта је имао од одеће?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Госпођо, не знам ни шта сам ја онда имао на себи, а сада.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, како знате да је био неуредан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, људи моји, види се, човек који је сигурно, који спава са оружјем, није нашминкан, не носи кравату или не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта је имао на себи од гардеробе? Чим кажете да је неуредан, мора да знате шта је имао на себи?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У реду, рекли сте да је био без косе. Како сте то утврдили? Како нема потребе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог Петронија виђали, Ви сте причали у свом исказу да сте га виђали?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, питам, како је утврдио да је био без косе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Добро, не у буквалном смислу ћелав, него оно, као кратко подшишан оно, значи, како бих рекао, огуљен.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Огуљен?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко подшишан.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кратко подшишан, не знам како бих то, који је израз Вама прихватљив.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А добро, како сте то утврдили?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже човек да га је виђао и видео га 18.-ог ујутру.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли то значи да на глави није имао ништа?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, имао је капу, боже мили, носио је капу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Какву?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, личку капу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Личку? Да ли можете да објасните, ја не знам каква је то личка капа.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Црна капа са црвеним обрубом и ресе иза, значи капа која је узета из куће мога пунца, односно капа која је припадала мени и мојим, коју сам добио на поклон од свог стрица из Лике.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да кажете, рекли сте брадицу је носио, какав је облик брадице био, да опишете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Брада, необријан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Необријан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У том смислу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сам ја то добро запамтила, ако нисам, ја Вас молим да ме исправите, рекли сте да је Петроније претио секирицом.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, нешто слично томе.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Шта слично томе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, секирица, да, тако нешто.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Остајете при овом исказу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Мени се учинило да је то секирица, значи са страшњег дела «Петлице» кроз разбијено стакло овај, нешто слично секирици.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте то изјављивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите ту код те «Пеглице» са стражњег дела. Где Ви то видите?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У ту «Пеглицу» је ушао када смо се вратили у село, у двориште, значи под пратњом, он је улетео са «Пеглицом», направио круг и окренуо «Петлицу» према излазу, тако да сам ја могао видети тај стражњи део, значи разбијено стакло. «Петлица» је власништво Сабљак Миће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он возио ту «Пеглицу»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам ко је возио, он је излетео само. Неко други мислим да је возио, не сећам се сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било 18.-ог поподне или када?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Оног тренутка када смо се вратили под пратњом, значи ми преживели у двориште радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког правца је ишао том «Пеглицом» тада?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не знам, улетео је, овај, у двориште. Не знам сада из којег правца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У двориште задруге?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли је ушао са том «Пеглицом» или како?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Са «Пеглицом» у двориште, направио полукруг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели у том тренутку када је изашао са том «Пеглицом» или?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам Вас добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је, Ви кажете, видели сте када је ушао са «Пеглицом». Да ли сте видели после да је изашао?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Из «Пеглице»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после, да ли је, када је изашао из «Пеглице» да ли је поново се враћао или је та «Петлица» остала ту?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, он је кренуо према «Пеглици», значи да узме ту секирицу и хтео је са намером да нас, не знам шта ради и овај, онда су га потерали ови стражари и нас су утерали унутра, тако да не знам шта је било даље. Знамо само да смо ушли унутра и да смо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Вас унутра утерали, тада у?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У машинску радионицу, значи у халу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли још неко био без косе?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Аки, «Аждаја», значи звани, он је био ћелав, обријан.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Пошто сте исти термин употребили и код Петронија и код «Аждаје»; да су били без косе, да ли то значи да је и Аки био кратко подшишан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Рекао сам да је био обријан, онако скроз, значи, обријане главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Аждаја»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Али, ја ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Петроније био, да ли обријан или само кратко подшишан?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ма, кратке, кратке косе.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А данас сте изјавили да је био без косе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, појаснио је.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Сада сам појаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо на Ваше питање, он је појаснио.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: И ја управо хоћу да цитирам његов исказ дат пред истражним судијом, где је и за «Аждају» рекао да је без косе. Значи, он исти термин различито тумачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није појашњавао истражном судији за Петронија како је изгледао. Данас је рекао, без косе, а када сте Ви тражили да појасни, рекао је, кратко подшишан.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, ја постављам питање, да ли је до сада у неком свом исказу рекао да је Петроније претио секирицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињао је ту претњу пред истражитељима Хашког тужилаштва на 9. страни. Додуше, није помињао секирицу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, ја управо зато и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је помињао да је «Петроније почео да нам прати, али нас је заштитио један војник који нас је склонио у радионицу» и тако даље и тако даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, управо сам зато и поставила питање, да ли се он сећа да је било где употребио у својим досадашњим исказима, термин да је Петроније претио секирицом, осим данас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се, немам ја на увид транскрипте из претходних суђења, односно ових истражних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, добро, овај, да ли је тачније ако има различитости у Вашем исказу, да ли је тачније оно што сте изјављивали значи што је ближе догађају или сада, после седамнаест година?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то није различитост, то он само конкретизује нешто што је већ причао.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је Петроније од Вас тражио новац?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тражио је новац од свих који смо били тамо у дворишту.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, питам конкретно од Вас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Конкретно, није, није.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Није од Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви дали новац?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, дао сам нешто.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А зашто то нисте изјавили у досадашњим изјавама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које није изјавио?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да је Петроније од њега тражио новац и да му је дао новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни рекао да је од њега Петроније тражио новац, него од.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Тражио је од свих нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свих окупљених, а нико га није ни питао, да ли је дао новац или није, то га сада ја питам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Али он то није изјавио да је дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није изјавио. Има хиљаду детаља на исте догађаје. Сада тражимо то појашњење.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, ја ћу му прецизирати исказ, ево баш код истражног судије. Цитираћу његов исказ: заменик тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој страни?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Страна 33., заменик тужиоца. рекли сте између осталог да се Петроније нарочито истицао и ишао од једног до другог заробљеника, тукао и тражио новац»: Милан Цоњар: да, то је то јутро када смо остали у дворишту, када се разданило». Значи, није прецизирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Није изјавио да је од њега тражио новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни данас то човек рекао, да ли Ви чујете одговоре на Ваша питања? Да ли сте га питали то и он је појаснио, није од мене лично, али је ту од нас који смо седели. Ја не знам шта ту Вама није јасно.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте у ранијим изјавама изјавили, употребили термин «хидраулично црево»?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Да ли има неко од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Питао бих сведока, да ли зна где је живео овај Мартиновић Звонко?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, знам, кућа прекопута твог таста, јел тако

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате на питања Ваша, него сведок ће да одговара, а Ви питања преко суда.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Да ли је сведок приметио да му је била порушена кућа и када?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Јесте, овај, не сећам се којег датума точно када је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зна ли сведок да је после тога прешао да живи у ту кућу тог Мартиновић Ђуке, односно чика Андрије покојног?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зна ли сведок да је Амалија Сомборац родбина том Звонку Мартиновићу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, нисам сигуран, не знам, могуће да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мајка од Владе Сомборца?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Могуће да су у неком роду, али нисам сигуран стварно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Њих двоје су брат и сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Ви одговарате, господине Деветак, немојте да одговараге на питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок прича оно што је њему познато, а ако Ви знате одговор, зашто га питате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја питам да би суд знао одговор. Добро, одговорићу у овоме примедби, овај, извињавам се. Док се ја научим, ваљда ће бити и овај процес готов. Овај, у некима од ранијих изјава, не знам у којој, нисам запамтио, сведок је изјавио да је тог кобног 18.-ог када је видео да снаја његова и мајка се одвозе у Митровицу у болницу, да је видео и Мађаревић Марина у другом аутомобилу, да су исто вози у болницу.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тако?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам рекао да сам њега видео, али сам од мајке чуо да је он био у аутомобилу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам две примедбе, госпођо судија. Ево сада, управо овај одговор, чуо сам од овог, чуо сам од оног, су обично нетачни, односно не обично, него скоро искључиво. Ево прво, ја одговорно тврдим, а то ће се и на суду доказати, тај Мађаревић Марин, никада није вожен било у Шид, било у Митровицу дана 18.10.1991. године, зато што га је доктор Качар санирао, после тога га превезао код мене у кућу и после тога дошла цела породица. Да ли сте то чули?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е па сигурно, то ниси могао ни чути, то је била тајна. Овај, сведок је говорио да је овај Мартиновић Звонко убијен у кући, ово што си спомињао, Андрије Мартиновића.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да, ја сам рекао, односно, рекао сам да је тамо био у кући, да сам требао, овај, га износити из те куће заједно са.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А ко Вам је рекао да је убијен у тој кући?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Претпоставља се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се можете сетити, ко Вас је послао, канио послати да из те куће га однесете?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, исто претпоставка. Мартиновић је убијен у кући своје сестре и нећака Сомборац Владе и Амалије, 10.11.1991. године, недеља је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви знате где је убијен?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што ми је у понедељак саопштила тета Амалија и њезина снаја, односно Владаина жена, које су очевици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок и није рекао где је тај Звонко убијен. Он је рекао где је он требао бити послат да покупи његово тело.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не спорим то, него хоћу дочарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према томе, где је убијен, то сведоку није познато, он зна где је требао да иде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хоћу дочарати колико овај, се испреплиће са разноразним причама, да дође до лажи. Имам још једно питање, опростите

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведоку познато где је син од Звонка Маертиновића био, у којим оружаним постројбама?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: У које време, после, овај?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, у то време када је извршен напад на Ловас?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није ми познато.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведоку познато да ли је био у Ловасу, да ли је 10.10. затекао Звонковог сина у Ловасу?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Није ми познато.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У време смештања јединице ове паравојне, како је сведок то назвао, у кућу његовог таста Ивице Франчишковића, да ли је, обзиром да када излази из те тастове куће, види се кућа од тог Звонка Мартиновића. Да ли је приметио тада да је већ кућа срушена?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се, нисам, не могу са сигурношћу рећи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, има ли још питања? Изволите. Преко суда питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Здраво Милане. Поставићу пар питања само везано за, пошто има неких дилема. Везано за ове пропуснице што је добијао у полицији, да ми каже персонално, ко му је то потписивао, пошто има овде неке потписе је рекао за овог Клисуревића Павла и за Кесера Мирка, а ни један ни други нису били припадници полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете после у примедби.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Према томе, остало је нејасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У примедбама ћете после Ви рећи, а само сада реците питања за сведока.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко му је потписивао у полицији, није ми то јасно?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Кажем, рекао сам да ми је прву пропусницу потписао Мирко Кесер у кафићу «Викторија»:



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, а другу, овај Клисурећ у полицији и тако даље.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: И више нисам остале пропуснице.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ти људи нису били у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Девчићу, то је Ваша примедба. Ви сада желите одговор онако како Ви сматрате. То су његова сазнања, па ћемо да видимо.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: После смо добивали војну пропусницу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хтео сам да питам, какву сам ја униформу носио у то време и да ли сам носио униформу у времену од 10.-ог до 18.-ог октобра 1991. године? Да ли сам носио униформу и какву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не сећам се, не могу дефинирати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На основу чега си ти закључио да сам ја командир полиције у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објашњавао на питање Вашег браниоца.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да понављамо питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хтео сам да питам на основу чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо ваљда сто пута да понављамо иста питања, човек је то појашњавао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, овај, хтео сам да питам, госпођо председавајућа, с обзиром да он наглашава да сам ја командир. Па, командир мора да има неке ознаке и у рату и у миру и тако даље, па мора негде да је видео неке чиновне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је објашњавао то, немојте се враћати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па сам хтео то да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега сте Ви у истрази закључили да сте командир полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ја нисам ни рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекли сте, више пута сте понављали у истрази.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тужилац, заменик тужиоца Виторовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него постоји и у транскрипту и даље, стално сте тврдили да сте командир полиције. Па сте рекли, ја као командир полиције, после минског поља, два дана пре минског поља нисам знао да ће бити тај догађај и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја нисам знао тада неке податке, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сазнали да нисте командир полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја нисам могао да вежем неке датуме, разумете ме, за неки период, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је сигуран када каже да су људи неки малтретирани и тучени у подруму полиције, нека наброји персонално те људе који су то били који су малтретирани тамо и да ли је он малтретиран од стране полиције?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Био сам приведен када је био у подруму Фетаховић Рамиз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објашњавао, Рамиз Фетаховић, тако сте рекли.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али ја хоћу да знам још која су то лица која је он, он је спомињао ту нека лица не знам у подруму, малтретирани, а не знам.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Значи, ово сам конкретно рекао да су и рекао сам да је и стари Грчанац, значи Марко Грчанац исто овај, како бих рекао, малтретиран, не, ево.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако као и ти што си малтретиран, у том смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао, то је оно што сте Ви.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, он је рекао да је исто малтретиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте Ви видели, а да ли сте чули да су неки људи малтретирани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Ја сам приведен и нисам рекао да сам ја у тим привођењима, да се мене малтретирало, овај да ме се тукло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је, немојте, само ми реците, да ли сте чули да су неки људи малтретирани?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Па, рекао сам, Фетаховић, довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви видели.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули од Ваших мештана других да су неки људи ту малтретирани, тих дана у полицији?

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Не могу се сада сетити, кажем, јер довољно су мислим и ова два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, пошто мој бранилац није имао овај на страни 5. са главне расправе, а везано за, с обзиром да ме није спомињао у прве две изјаве везано за ту командну функцију, да сам ја командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које прве две изјаве, које?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, која, пред истражитељима Хашког трибунала, у тој изјави и у изјави, ево ова са главне расправе 05. студеног 2003. године у Вуковару, где ме нигде, не наглашава да сам ја командир, него каже овако, дословце, цитирам, «знам да је у милицији био оптужени Милан Девчић, Зоран Тепавац, оптужени Обрад Тепавац»:

Значи, био сам у полицији. Ту нема нигде да сам ја командир, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али пред истражитељима је рекао – «све што се догађало у станици милиције, било је под контролом Милана Девчића».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је ту наглашено да сам ја командир? Која је, мислим, шта то сада значи контрола? То је његов утисак сам, а не. Ја мислим да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тумачење је, добро, то је то. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има даље питања? Нема више нико никаква питања. Хајде сада да устану сви оптужени и да се сведок окрене да погледа, да ли међу овим лицима, искључиво мислим на, да ли препознајете некога, двориште задруге и тамо колона према минском пољу, на минском пољу и тако даље. Значи, у том делу, а ово остало, за нека друга дешавања. Молим? У том делу није битно.

Сведок МИЛАН ЦОЊАР: Осим ових мештана Ловаса, значи које знам, с обзиром на временски одмак уназад ти људи су се променили, тако да не знам ја, тешко ми је сада рећи ко је ко. Памтим неке, али тешко ми је сада препознати, ипак је то и ја сам се променио за осамнаест година, а да не кажем и они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Цоњар, хвала Вам што сте дошли да сведочите. Можете да идете. У Служби за сведоке обратите се за трошкове.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија ако ми дозволите. Допуштате ли ми пола сата кашњења ујутру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мењаће ме колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, што да не, то је увек било.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, само да се најавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче је Јован Димитријевић нешто хтео, па смо завршили.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хтео је да се извињава и да плаче и да моли да се захваљује на свему што сте учинили. Хтео је још јуче, па није стигао.

*Суд доноси*

***РЕШЕЊЕ***

*Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 55 минута и биће настављен дана*

*25. фебруара 2009. године  
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

***ЗАПИСНИЧАР***

***ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА***